

resurse spirituale

Nr. 57 - 2025

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

PERSEVERENȚĂ ÎN SLUJIRE

Nu te teme
Doug Clay | 3

Un pastor perseverent
Kristi Northup | 6

**Contaminarea emoțională.
Când emoțiile devin molipsitoare**
Kayla Pierce | 9

Deficit versus belșug
Shannon Polk | 12

Este diversitatea un standard scriptural?
Rodolfo Galvan Estrada III | 14

Vorbirea în alte limbi
Timothy Laurito | 17

Cum să lupți împotriva traficului de persoane
Sandie Morgan | 22

Cum să le slujești celor singuri
Susan Mettes | 27

Marea Trimitere în lumina revenirii Domnului
George O. Wood | 32

Caracter în predicare
Robert M. Eby | 39

Plânsul își are vremea lui
Cameron Combs | 41

Rolul întrebărilor deschise în discuțiile de grup
Courtney Wong Davis | 43

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

BIBLIA DE STUDIU
pentru
O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

NU TE TEME

Patru remedii care îți ajută pe slujitori să-și biruie teama
de Doug Clay

Singurul lucru de care trebuie să ne temem este teama însăși.”

Franklin Roosevelt a rostit cuvintele acestea în primul său discurs inaugural din 4 martie 1933. Statele Unite intrase în al patrulea an al Marii Depresiuni, iar susținătorii lui Roosevelt doreau ca acesta să-i scoată din criză. Cel de-al 32-lea președinte american și-a continuat discursul, descriind teama ca fiind „teroarea indescriptibilă, irațională și nejustificată care anihilează eforturile necesare transformării regresului în progres.”

Afirmația președintelui este memorabilă, dar oare este și adevărată? Toate temerile sunt iraționale și nejustificate?

Astăzi, mulți slujitori ai bisericilor se confruntă cu teama. Bisericile nu și-au revenit la normalitatea dinainte de Covid. Pastorii se întreabă cum să ajute membrii bisericii să înfrunte revoluția morală a culturii, evidentă mai cu seamă în sfera educației și a divertismentului. Uneori, evenimentele actuale par desprinse din paginile Apocalipsei.

Ce ar trebui să facem când suntem îngrijorați sau ne este teamă?

DOUĂ TIPURI DE TEAMĂ

Poate ar fi util să facem deosebire între teamă și fobie. Potrivit Asociației Psihologilor Americani (APA), teama este „o

emoție fundamentală și intensă, stârnită de detectarea unei amenințări iminente ce implică o reacție imediată de alarmă.”

De pildă, imaginează-ți că te afli noaptea cu mașina pe un drum de țară și te lupți cu somnul. Ajungi pe sensul opus, fără să-ți dai seama, și tresari brusc la lumina orbitoare ce pătrunde prin parbriz și la sunetul strident al unui claxon. Smucești de volan ca să eviți coliziunea.

În astfel de momente, teama de iminenta vătămare este rațională și provoacă o reacție rapidă care îți salvează viața.

Spre deosebire de teamă, APA definește fobia ca fiind „frica persistentă și irațională de o anumită situație, un anumit obiect sau o anumită activitate... care, în consecință, este fie evitată din greu, fie suportată cu suferință vădită.”

**Când cedăm în fața fricii,
ne trezim pe drumul care duce
la uitarea identității noastre (cine suntem)
și a scopului nostru (ce trebuie să facem).**

Începând cu anul 1980, creatorul website-ului PhobiaList.com a organizat o listă cu fobii preluate din cărți de referință și articole medicale. Lista începe efectiv cu litera A (ablutofobie

– frica de spălare sau de a face baie) și se încheie cu litera Z (zoofobia – frica de animale).

Așadar, teama poate fi sănătoasă, mai cu seamă când determină acțiuni care salvează viața. Însă când se transformă în mod irațional în fobie, teama devine nesănătoasă.

NU CEDA ÎN FAȚA TEMERILOR

În capitoul 27 din 1 Samuel ne este relatată o istorisire care atrage atenția asupra efectelor negative pe care le poate avea teama asupra slujitorilor. După ce a fost uns de Samuel ca rege al Israelului (16:12-13), David a ajuns în rândul suitei lui Saul, poziție din care l-a slujit cu credințioșie. Numai că Saul se temea într-un mod obsesiv de David (18:12, 15, 29) și a căutat să-l ucidă (19:1; 20:21). David a fugit ca să-și scape viața.

Teama lui David este logică. În definitiv, invidia ucigașă a lui Saul constituia un pericol iminent. Totuși, a înfrunta teama nu este totuna cu a ceda în fața ei. În 1 Samuel 27, David pare să cedeze în fața fricii. Iată patru lucruri din pricina cărora David a fost copleșit de frică:

În primul rând, *David s-a îngrijorat prea mult*. „David și-a zis în inima lui: «Într-o zi, voi fi spulberat de mâna lui Saul»” (1 Samuel 27:1). Când cineva caută să pună mâna pe tine, nu ești paranoic dacă ți-este teamă. Dar amenințarea lui Saul n-a fost singura realitate a lui David. Cea mai minunată realitate era ungera lui Dumnezeu.

Era de importanță capitală pentru David să fi păstrat în minte porunca lui Dumnezeu față de Samuel cu privire la el: „Ridică-te și unge-l, căci el este!” (16:12). Mai mult, ungera aceea n-a fost o experiență unică în viața lui, fiindcă Scriptura spune: „Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea” (v. 13).

Uneori trebuie să renunțăm la îngrijorarea cu privire la situația noastră și să începem să revendicăm ungera lui Dumnezeu.

În al doilea rând, *David și-a pierdut abilitatea de a lua decizii bune*. Fiindcă în acel moment teama lui de Saul a fost mai mare decât credința sa în Dumnezeu, David a zis: „Nimic nu este mai bine pentru mine decât să fug în țara filistenilor” (27:1). El a fugit de Saul la cei mai înverșunați dușmani ai Israelului, filistenii.

Când perspectiva ne este distorsionată de frică, deseori luăm decizii neînțelepte. Și frica aceasta ne poate face să ajungem dintr-o situație neplăcută într-una și mai neplăcută.

În al treilea rând, *David i-a pus pe cei din jurul lui într-o situație instabilă*. „David și oamenii lui au locuit cu Achis în Gat, fiecare împreună cu familia lui” (27:3). Teama lui l-a afectat nu numai pe el, ci și pe oamenii săi și familiile acestora, pe care i-a deșărădăcinat.

Deseori noi gândim în termeni egoiști, fără să ținem cont de efectul pe care temerile noastre îl au asupra altora. Numai că o problemă nu este numai problema mea, o viață nu este numai viața mea și emoțiile nu sunt numai emoțiile mele. Alegerile noastre afectează comunitățile noastre.

În al patrulea rând, *David a făcut unele lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă niciodată*. Potrivit versetului 2 din 1 Samuel 29, „David cu oamenii lui mășăluiau în urmă, cu

Achis”. Nu numai că David a locuit printre filistenii, dar a și mășăluit cu ei. Uns ca să conducă, a ajuns în situația de a fi nevoit să-i urmeze pe alții.

Când cedăm în fața fricii, ne trezim pe drumul care duce la uitarea identității noastre (cine suntem) și a scopului nostru (ce trebuie să facem).

CUM SĂ-ȚI BIRUIEȘTI TEAMA

În cele din urmă, David și-a redescoperit identitatea și scopul. Psalmul 78:72 spune: „David i-a păstorit [Israelul] în curăție de inimă și i-a condus cu mâini pricepute.”

Asta-i o veste bună pentru pastori. Dacă am cedat în fața fricii și ne-am pierdut din vedere identitatea și scopul, încă putem să revenim pe calea cea bună.

Iată cele patru remedii oferite de Scriptură pentru a ne birui teama:

1. Teama de Dumnezeu

În Psalmul 34:9 scrie: „Temeți-vă de Domnul, voi sfinții Lui, căci cei ce se tem de El nu duc lipsă de nimic.” Parcă te aud zicând: „Stai puțin! În Ioan 4:18 scrie: «Dragostea desăvârșită alungă afară frica.»” Cum rezolvăm dilema asta?

În cartea sa, *Recovering Our Sanity*, Michael Horton face următoarea observație: „Temerile noastre au ca remediu teama de Dumnezeu. Teama corectă de Dumnezeu ne conduce la Cristos, singurul nostru Mijlocitor, astfel încât teama deplasată de Dumnezeu – neliniștea că nu știm dacă El este un Judecător nemilos sau un Părinte îndurător – să poată fi risipită o dată pentru totdeauna.

Pe scurt, teama ne conduce la Cristos, iar Cristos alungă teama.

2. Minte impregnată de adevăr

„Ferice de omul care... își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui” (Psalmul 1:1-2). Cu cât îți umpli mai mult mintea de Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât frica are mai puțină influență asupra vieții tale.

Privește mai degrabă la promisiunile lui Dumnezeu decât la problemele tale. Biblia îți ancorează gândurile și emoțiile în adevărul veșnic astfel încât să poți da dovadă de credință neclintită când te afli în situații înfricoșătoare.

3. Duh plin de Duhul Sfânt

Una dintre cele mai minunate lucrări pe care le face Duhul Sfânt în viața ta este să te protejeze de tine însuși. Romani 8:1-2 spune: „Acum nu mai este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care nu trăiesc potrivit firii pământești, ci potrivit Duhului. Într-adevăr, legea Duhului vieții în Cristos Isus te-a eliberat de legea păcatului și a morții.”

Este una să știi la nivel teoretic că teama nu are nicio stăpânire asupra ta, dar este cu totul altceva să cunoști lucrul acesta din experiență. Când dușmanul sufletului tău încearcă să te prindă în plasa fricii, Duhul Sfânt te dezleagă ca să umbli în libertate.

Așadar, dă voie expresiei „nicio condamnare” să pătrundă în adâncul sufletului tău, fiindcă îți dăruiește un sentiment extraordinar de libertate! Nu te lăsa prins în mreaja păcatelor

pe care Isus și le-a iertat sau a amenințăriiilor pe care El le-a biruit.

4. Prieteni plini de credință

Creștinismul, asemenea crucii, are două dimensiuni: verticală și orizontală. Cristos ne-a reparat relația cu Dumnezeu și tot El ne repară relația cu semenii noștri.

Este una să știi la nivel teoretic că teama nu are nicio stăpânire asupra ta, dar este cu totul altceva să cunoști lucrul acesta din experiență.

Un mod prin care Dumnezeu ne alină temerile este că ne dă prieteni care ne ajută să ne purtăm poverile (Galateni 6:2).

Este foarte important, ba chiar vital, să avem prieteni care ne împărtășesc credința.

Deci, da, lumea este intimidantă, și chiar și slujitorii sunt încercați de temeri. Însă există o credință care biruiește orice teamă pe care o puteam experimenta la un moment dat. Așadar, vreau să te încurajez cu cuvintele din Isaia 41:10: „Deci nu te teme, căci Eu sunt cu tine! Nu te înspăimânta, căci Eu sunt Dumnezeul tău! Eu te voi întări, te voi ajuta și te voi sprijini cu credințioșia dreptei Mele.”

Doug Clay este președintele Adunărilor lui Dumnezeu din America.

BIBLIA DE STUDIU PENTRU COPII

» LIFE PUBLISHERS

Biblia de studiu pentru copii se bazează pe convingerea fermă că oricine Îl acceptă astăzi pe Cristos poate să cunoască aceeași putere a Duhului Sfânt care a lansat Biserica în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2. Viața creștină călăuzită de Duhul Sfânt, despre care citim în Biblie, este un tipar pentru oricine Îl urmează pe Isus. Am creat această Biblie cu scopul de a oferi instrumente care te pot ajuta să fii plin de prezența puterii lui Dumnezeu în viața ta. Pe lângă textul complet al Vechiului și Noului Testament, această Biblie include multe texte suplimentare care te ajută să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu.

- Peste 1200 de note de studiu
- 66 de introduceri la cărțile Bibliei
- 12 articole de învățături biblice
- Tabel cu unități de măsură
- Planul de mântuire
- Versete care te vor ajuta la nevoie
- Peste 100 de ilustrații originale
- Glosar de termeni
- Concordanță NTR
- 8 pagini cu hărți
- Index tematic

1700 p. • 14.5 x 21 cm

Un pastor perseverent

Șase obiceiuri prin care să cultivi rezistența în lucrare

de Kristi Northup

Este vremea demisiilor. În ultimele luni, un număr record de angajați din Statele Unite au renunțat la slujbele lor în plină pandemie. Unii au ales să se pensioneze mai devreme, alții și-au schimbat carierele. Iar alții și-au luat liber pentru a-și reevalua prioritățile.

Sunt dovezi potrivit cărora chiar și pastorii sunt tentați să dea bir cu fugiții. Într-un sondaj realizat de Barna Group în ianuarie 2021, 29% dintre pastorii chestionați au spus că luaseră în calcul ideea de a renunța la slujirea cu normă întreagă a bisericii în anul precedent. În octombrie 2021, ponderea pastorilor care s-au gândit să demisioneze sărise deja la 38%.

Slujitorii sunt epuizați. Începând din 2020, au avut de înfruntat multe neplăceri printre care închiderea bisericilor, frecvență redusă la adunare, plecarea unor voluntari importanți și confruntări încărcate de tensiune pe marginea

unor probleme pe care nu le puteau controla. Îi mângâie pe cei întristați și le vestesc mesaje pline de speranță celor cuprinși de neliniște, în ciuda faptului că mulți dintre ei înșiși se luptă să nu se dea bătuți.

În ultima vreme, în timp ce citeam 1 și 2 Samuel, am meditat mult la această problemă. David era foarte familiarizat cu greutățile. De la ungerea sa ca împărat până la momentul urcării sale pe tron, a îndurat ani întregi de hărțuiri, cunoscând astfel ce înseamnă viața de hoinar, foamea, violența și trădarea. Prin toate acestea, David n-a renunțat niciodată la chemarea sa. În niciun caz n-a fost desăvârșit, cu toate acestea și-a pus inima să-L iubească și să se încreadă în Dumnezeu – chiar și în vremurile de restriște.

Cuvintele Psalmului 27:13-14 îi sunt atribuite chiar lui David: „O, dacă n-aș fi crezut că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii...! Pune-ți speranța în

Domnul! Fii tare și încurajează-ți inima! Pune-ți speranța în Domnul!”

În timpul anilor de așteptare, David a crescut în credință și l-a îngăduit lui Dumnezeu să-l pregătească pentru poziția de conducător. Domnul i-a onorat perseverența, făgăduindu-i că-i va consolida tronul pentru totdeauna (2 Samuel 7:16).

Spre deosebire de David, Saul a luat-o mereu înaintea lui Dumnezeu și s-a abătut de pe cale. S-a repezit în luptă, a făcut juruințe nechibzuite, a uzurpat datoria preoțească și chiar a apelat la practici oculte în loc să se întoarcă la Dumnezeu. Nesiguranța l-a făcut să devină atât de paranoic încât a ucis 85 de preoți doar fiindcă i-a suspectat de lipsă de loialitate. Până la urmă, domnia lui Saul n-a dăinuit.

Perseverența presupune credință în mijlocul greutăților, nu a o lua pe scurtătură pentru a scăpa de ele. Iacov 1:2-4 spune astfel:

„Frații mei, să considerați că aveți parte de cea mai mare bucurie atunci când treceți prin diferite încercări, știind că testarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar lăsați răbdarea să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără să vă lipsească nimic.”

O altă traducere redă versetele 3 și 4 astfel: „Când credința vă este testată, perseverența voastră are șansa să crească. Lăsați-o, așadar, să crească” (NLT).

Soțul meu, Wayne, este de ani de zile antrenor de fotbal la gimnaziu. În timpul primului meci, elevii îi cer frecvent înlocuitori fiindcă obolesc prea tare. Dar pe urmă, la antrenamente, în mare parte a timpului îi pune pe elevi să alerge. Scopul lui este să le dezvolte rezistența în așa fel încât elevii să poată rezista în timpul unui meci de șizeci de minute.

Wayne obișnuiește să le zică: „Când n-aveți rezistență, numai la ea vă gândiți în timpul meciului. Dar când o aveți, vă concentrați toate eforturile asupra meciului până la capăt.”

În calitate de slujitori, ce obiceiuri ne pot ajuta să rezistăm în această cursă până la capăt? Iată șase dintre ele pe care le putem aplica fără întârziere:

1. Exersează răbdarea

Perseverența în încercare necesită o perspectivă statornică, plină de răbdare, în timp ce așteptăm împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Iacov 5:7-8 spune astfel: „Iată că fermierul așteaptă rodul prețios al pământului, și-l așteaptă cu răbdare, până când primește ploaie timpurie și ploaie târzie. Fiți și voi răbdători și întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului este aproape.”

Cultura noastră s-a îndepărtat mult de procesul lent al cultivării, udării, supravegherii și așteptării recoltei. Trăim într-o lume în care totul se rezolvă instant, la cerere și foarte rapid. Cu toate acestea, adevărul Scripturii nu s-a schimbat.

**Perseverența presupune credință
în mijlocul greutăților, nu a o lua pe scurtătură
pentru a scăpa de ele.**

Cum exersezi răbdarea? Deconectându-te de tehnologie, postind și stând în tăcere în prezența lui Dumnezeu. Începe cu schimbări mărunte. De pildă, stinge radioul în timpul navetei zilnice și ascultă ce-ți spune Duhul Sfânt în acele momente.

2. Exersează bucuria

Perspectiva poate schimba totul. În calitate de credincioși, trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne înnoiască mintea și să nu ne conformăm tiparelor de gândire negative și dăunătoare ale lumii (Romani 12:2).

Bunicul meu, Monroe David Grams, a trecut din viață anul trecut la vârsta de 94 de ani. Fiind misionar în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, el a ajutat la organizarea unei misiuni în zonele montane ale Boliviei, misiune care a contribuit de atunci la plantarea a peste 1200 de biserici în zonă. Bunicul n-a fost doar un lider înnăscut cu caracter deosebit, ci și o persoană de un optimism debordant care l-a ajutat să treacă prin multe încercări grele.

La înmormântarea lui, am auzit pe cineva povestind cum bunicului și tatei li s-au furat portofelele în timpul unei călătorii cu autobuzul spre Guatemala. Înțelegând că n-aveau niciun ban și niciun document care să le dovedească identitatea, bunicul a izbucnit în râs. El a crezut că era amuzant să pierzi așa ceva!

Relatarea aceea m-a impresionat atât de mult încât, mai târziu, am postat următoarea întrebare pe peretele biroului meu: „Ce ar face bunicul?”

Întrebarea îmi amintește să am încredere în Dumnezeu, să exersezi bucuria și să râd când mă aflu într-o împrejurare potrivnică.

3. Exersează lamentația

Obiceiul acesta poate părea incompatibil cu obiceiul anterior, însă bucuria și lamentația pot coexista. Și ambele sunt importante. David a scris lamentații în care și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu – cel mai bun loc pentru a te plânge.

Ultimii doi ani au fost o perioadă de pierderi cumplite. Este important să recunoaștem această realitate ca să putem crește și să începem a vedea situațiile în care suntem așa cum le vede Dumnezeu. Negarea realității nu ne va face înaintarea mai ușoară. De fapt, ne va ține împotmoliți.

Roagă-te lui Dumnezeu să te ajute să depășești greutățile în mod corespunzător, găsindu-ți refugiul în locul potrivit.

4. Exersează diversiunea

De-a lungul anilor, am învățat cât de valoroase sunt diversiunile sănătoase în mijlocul solicitărilor slujirii.

Ai nevoie de timp ca să te odihnești și să te reîncarci. Alege-ți un hobby care să-ți producă plăcere. Citește cărți, practică un sport, pescuiește, pictează, alergă și fă fotografii. Găsește-ți o activitate care să te inspire, să te calmeze și să te umple de energie.

Nate Zinsser, directorul programului de psihologie a performanței în cadrul Academiei Militare Americane, spune că diversiunile sunt vitale pentru soldații aflați în situații foarte tensionate. În cartea sa, *The Confident Mind*, el susține că abilitatea oamenilor de a se relaxa la timp și de a-și lua un răgaz cât de mic îi poate ajuta să evite epuizarea.

5. Exersează rămânerea în Cristos

În calitate de urmași ai lui Cristos, trebuie să petrecem timp cu El. Curios este faptul că inclusiv slujitorii pot pierde din vedere lucrul acesta.

Nimeni nu ne poate plăti să fim oameni spirituali, motiv pentru care prea multor slujitori le lipsește viața de părtășie profundă și stăruitoare. Rugăciunea, studierea Scripturii și închinarea ar trebui să fie obiceiurile zilnice ale oricărui credincios.

Isus a zis: „Dacă cineva nu rămâne [sălășluiește - ESV] în Mine, este aruncat afară ca o mlădiță și se usucă” (Ioan 15:6).

6. Caută să dai socoteală de faptele tale

În Cântarea Cântărilor scrie că vulpile mici strică viile în floare (2:15). Lucrurile care par mici pot provoca probleme mari. Nimic nu-mi frânge mai mult inima decât să văd o lucrare distrusă din pricina lipsei de integritate a unui slujitor.

Uneori nici nu suntem conștienți de prezența capcanei până când e prea târziu. Din această cauză, avem nevoie de

prieteni și mentori evlavioși cărora nu le este teamă să ne ceară socoteală de vulpile mici din viețile noastre. Acești oameni ne pot încuraja și întări ca să perseverăm pe cale atunci când credința noastră se clatină.

Mentorul tău nu trebuie neapărat să fie din biserică ta, nici măcar din țara ta. Însă a avea un mentor – și a fi mentor la rândul tău – poate constitui diferența dintre viață și moarte dacă vrem să rămânem puternici și să ne terminăm lucrarea cu bine.

Kristi Northup este pastor executiv și lideră de închinare la Saints Community Church (AG) din New Orleans. Totodată, este coordonatoarea asociației *CMN Women*.

DE CE SUNT BINECUVÂNTATE UNELE BISERICI

» DAN BETZER

DAN BETZER VREA SĂ DUCĂ BISERICA TA PE CALEA BINECUVÂNTĂRIILOR NEMĂSURATE

E interesant cum unele biserici par să înflorească atât numeric, cât și financiar, în timp ce altele se luptă să supraviețuiască. Există vreun secret în acest sens?

Dan Betzer crede că da. De aceea este atât de dornic să împărtășească principiul binecuvântărilor pe care el însuși l-a învățat în perioada timpurie a carierei sale pastorale: O biserică ce dăruiește cu generozitate este binecuvântată cu generozitate.

Dărnicia pentru Împărăția lui Dumnezeu nu se bazează pe ceea ce este logic, ci pe ceea ce este supranatural. Cu alte cuvinte, dăruiește și ți se va da. Pe măsură ce biserică lui Betzer a ascultat și a îmbrățișat o viziune divină asupra evanghelizării, Dumnezeu a împlinit nevoile congregației într-un mod uimitor și supranatural. Prin susținerea generoasă a misiunilor – donând peste 30 de milioane de dolari în ultimii ani – biserică a cunoscut o creștere fenomenală.

ESTE BISERICA TA PREGĂTITĂ SĂ FIE BINECUVÂNTATĂ?

297 p. • 14.5 x 21 cm

Contaminarea emoțională. Când emoțiile devin molipsitoare

*Cât de tare îi afectează emoțiile tale pe cei din jur
– și ce poți face ca să eviți contaminarea*

de Kayla Pierce

Poate nu știi, dar ești contagios. În calitate de slujitor, emoțiile pe care le manifesti pot să fie molipsitoare și să afecteze productivitatea celorlalți. Experții sociologi numesc asta „contaminare emoțională”. Aspectul acesta are implicații serioase mai ales în biserică.

Iată șase pași prin intermediul cărora poți împiedica emoțiile contagioase să-ți afecteze lucrarea:

1. Investește în sănătatea ta

A acorda prioritate sănătății tale emoționale nu este un lux personal; este o necesitate spirituală și profesională. Potrivit

unui studiu realizat de Thomas Sy în colaborare cu colegii săi și publicat în jurnalul *Applied Psychology*, liderii sunt mult mai contagioși decât cei care-i urmează. Asta înseamnă că pastorii și slujitorii bisericilor stabilesc tonul echipelor de slujire și a credincioșilor lor.

În teza mea de doctorat, am analizat modul în care statutul social influențează tiparele contaminării emoționale în grup și am descoperit că membrii unui grup care sunt respectați și prețuiți de ceilalți – așa cum sunt majoritatea pastorilor în cadrul bisericilor lor – sunt mult mai molipsitori decât cei care nu sunt.

A fi molipsitor din punct de vedere emoțional este o responsabilitate uriașă, așadar fă-ți timp cât mai des să te gândești la felul cum te simți. Ești plin de energie sau ești sleit? Este plin de pace sau ești agitat?

Fie că-ți dai seama sau nu, ceilalți se pot molipsi de la emoțiile tale. Când investești în sănătatea ta emoțională, nu ai de câștigat doar tu, ci și cei din biserică pe care îi slujești mai bine și îi ajuți când cultivi în ei sănătate emoțională.

2. Controlează-ți emoțiile

Oamenii își transmit emoțiile verbal, fizic și virtual, vasăzică ești probabil mult mai expresiv emoțional decât îți dai seama. Fața omului, care cuprinde peste 40 de mușchi individuali, generează miriade de expresii. După expresiile faciale știm dacă un om este trist, supărat, plictisit sau frustrat. Expresiile faciale sunt doar un mod prin care transmitem și înțelegem emoțiile. Pe lângă expresiile faciale, recurgem la o serie de poziții, gesturi și inflexiuni ale vocii care trădează cum ne simțim – adesea în mod spontan și inconștient.

Emoțiile sunt evidente și în comunicarea digitală. Când scrii un mesaj sau postezi ceva online, cititorii intuiesc cum te simți după cuvintele folosite și punctuație. Și sunt din ce în ce mai multe dovezi care trădează faptul că și aceste emoții sunt la fel de contagioase.

Emoticoanele pot părea copilărești, însă ele sunt tot mai mult o sursă importantă de informație emoțională în lumea noastră. Un singur emoticon poate schimba dramatic înțelesul unui mesaj. Mesajul „Iulia este aici deja” însoțit de o față zâmbitoare are o semnificație diferită de același mesaj însoțit de o față supărată.

Suntem într-o permanentă stare de exprimare a emoțiilor, chiar dacă în diverse grade de intensitate și intenționalitate. Este bine să acordăm atenție semnalelor emoționale pe care le transmitem. Totuși, a ne controla în permanență emoțiile poate fi o strădanie nu numai epuizantă, ci practic imposibilă – mai ales că mare parte din comunicarea emoțională are loc la nivelul inconștientului.

O strategie mai eficientă în această privință este să te asiguri că inima și mintea ta sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ești sănătos din punct de vedere spiritual și emoțional, nu va trebui să-ți faci griji că emoțiile tale îi vor afecta negativ pe cei din jurul tău.

3. Oferă încurajare

Emoțiile tale afectează nu numai simțămintele celor cu care lucrezi, ci și modul în care ei lucrează. Potrivit unui studiu realizat de Sigal Barsade și publicat în *Administrative Science Quarterly*, emoția pozitivă reduce posibilitatea conflictului și sporește cooperarea și performanța în grup.

Bisericile pun preț pe munca în echipă. În definitiv, cooperarea influențează capacitatea bisericii de a sluji în comunitate și de a îndeplini Marea Trimitere.

**Fie că-ți dai seama sau nu,
ceilalți se pot molipsi de la emoțiile tale.**

Ca să conducem bine, avem nevoie de comitete și echipe de voluntari productive. Fiindcă sănătatea emoțională este

vitală în influențarea productivității, nu putem s-o tratăm cu ușurință. Vestea bună este că slujitorii pot influența în mod pozitiv bunăstarea emoțională a echipelor lor. Ei pot contracara emoțiile negative inspirând emoții pozitive.

Dacă vreo echipă din cadrul misiunii tale a experimentat un eșec sau o dezamăgire, nu subestima puterea încurajării.

4. Fii tu însuși

Ar fi o greșeală să confuzi sănătatea emoțională cu fericirea. Oamenii sunt foarte complecși și nicăieri nu se vede mai bine lucrul acesta decât în vârtoarea emoțiilor care ne încearcă.

În lucrarea ta ai trăit probabil momente de încântare și satisfacție profunde, precum și momente de frustrare, dezamăgire și chiar suferință.

Deseori slujitorii se simt presați să afișeze o mină curajoasă, dar nu trebuie să fii un om plin de entuziasm în permanență. Strădania de a transmite fericire tot timpul este ceva nerealist și fals. Enoriașii trebuie să știe că nu numai ei se confruntă cu tristețea și alte emoții negative. Poate fi de ajutor pentru ei să știe că și pastorii au de furcă cu asemenea trăiri. Chiar și Isus a plâns în fața ucenicilor Săi (Ioan 11:35).

Dumnezeu te-a creat în așa fel încât să resimți – și să exprimi în mod autentic – o serie de emoții. Cu toate acestea, dacă ești invidios și plin de amărăciune sau resentimente, simțămintele tale pot prinde rădăcini în biserică ta. Autenticitatea în slujire poate fi benefică, dar numai atunci când provine dintr-o stare de maturitate și sănătate spirituale.

5. Gestionează-ți mânia

Mânia nu numai că are potențialul de a distruge, dar este și molipsitoare. Prin urmare, este important ca slujitorii să-și stăpânească nervii.

În cadrul lucrării de doctorat am emis ipoteza că fericirea este mult mai molipsitoare decât mânia. Dar se pare că n-am avut dreptate. Am descoperit că mânia se transmite cu aceeași ușurință ca fericirea.

Scriptura are multe de spus despre mânie. În Iacov 1:19-20 scrie astfel: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire și încet la mânie; căci mânia omului nu produce dreptatea lui Dumnezeu.”

Tot din Scriptură aflăm că există și situații când mânia este îndreptățită. De pildă, Neemia s-a „mâniat foarte tare” cât a auzit cât de asuprit era poporul lui Dumnezeu (5:6). Mânia lui l-a determinat să pledeze în favoarea asupriților.

Mânia îi poate motiva pe oameni la fapte bune. Dar în calitate de slujitori, noi trebuie să deosebim dacă mânia noastră este sau nu este îndreptățită. Altfel, îi putem contamina și pe alții.

6. Ai grijă la emoțiile de care te molipsești

Contaminarea emoțională ne poate afecta și pe noi. Dacă nu suntem atenți, și noi ne putem molipsi de emoțiile negative ale celorlalți.

Ucenicia presupune adesea să-i ajutăm pe oameni să treacă prin cele mai grele provocări ale vieții. Parcurgând împreună cu ei conflictul interpersonal, tranzițiile sau tragediile vieții, putem lua asupra noastră emoțiile lor.

Când îți investești timpul și energia în oameni, te poți trezi la un moment dat că ești ținta contaminării emoționale.

Când ai de-a face cu un om mândros care stârnește conflicte, parcă ți-e mai ușor să-i răspunzi cu aceeași monedă. Slujind familiilor care trec prin perioade de pierderi grele, te poți molipsi fără să vrei de durerea lor.

Când emoțiile devin intense și începi să te simți copleșit, alege să te aliezi cu Dumnezeu în rugăciune. Filipeni 4:6-7 spune: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, prin mijlocire și rugăciune, cu mulțumire, faceți cunoscute cererile voastre

Când îți investești timpul și energia în oameni, te poți trezi la un moment dat că ești ținta contaminării emoționale.

înaintea lui Dumnezeu. Iar pacea lui Dumnezeu, care depășește orice înțelegere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus.”

Regele David – care a trecut prin multe stări și adesea evidente – a știut că are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu ca să-și țină în frâu trăirile lăuntrice. În Psalmul 26 (atribuit lui David), el spune astfel: „Cercetează-mă, Doamne, pune-mă la încercare, curățește-mi adâncul ființei și inima” (v. 2).

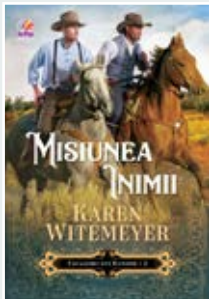
În calitate de pastori, datoria noastră este să-i păstorum pe cei din jurul nostru așa cum trebuie. Și pentru a face lucrul acesta, trebuie să ne facem bilanțul propriilor emoții, să fim flexibili la lucrarea Duhului Sfânt și să transmitem în jurul nostru emoții care promovează biserici sănătoase și productive.

Kayla Pierce, Ph. D., psihologă socială, consultantă de cercetare și fost pastor la grupele de copii.

MISIUNEA INIMII

» KEREN WITEMEYER

Membri ai legendarului grup CAVALERII LUI HANGER, Mark Wallace și Jonah Brooks ajung în comitatul Llano din Texas pentru a livra un armăsar, fără să se aștepte că vor ajuta la aducerea pe lume a unui copil. Rămăși cu un bebeluș în grija lor, ei se îndreaptă spre un cămin din apropiere unde sunt îngrijiți copiii părăsiți și unde Mark o întâlnește pe femeia cu care era pe punctul de a se căsători în urmă cu zece ani.

După eșecul avut în dragoste, Katherine Palmer își dedică viața îngrijirii copiilor, asociindu-se cu Eliza Southerland ca să fondeze „Casa Armoniei”.

Eliza știe ce înseamnă durerea de a nu corespunde tiparelor societății, de a fi un copil ilegal și de a avea părinți de rase diferite. Însă tocmai acele lucruri sunt atuurile care o conduc spre ajutorarea copiilor respinși de societate. Taciturnul Jonah îi stârnește interesul prin sfidarea tuturor prejudecăților ei despre bărbați, însă, în spatele ochilor lui, se ascund niște secrete – imagini obsedante din războaiele trecute și din cele care sunt încă purtate.

Atunci când Cavalerii aud zvonuri despre niște copii răpiți, ei rămân să investigheze, stând în preajma „Casei Armoniei” și a frumoaselor ei proprietare. Pe măsură ce lucrează împreună la aflarea adevărului, iubirea și pericolele merg mână în mână până în momentul în care un plan sinistru amenință să-i distrugă pe toți.

341 p. • 14.5 x 21 cm

DEFICIT VERSUS BELȘUG

de SHANNON POLK

Mă plângeam nu demult unei kolege în legătură cu un proiect pe care îl coordonam.

– Mereu se așteaptă din partea mea să fac cărămizi fără să mi se dea niciun pai, am spus. N-avem nici sprijin financiar, nici personal, nici timp suficient. Cum să mă descurc atunci?

Ea mi-a reamintit cu bunătațe că noi slujim un Dumnezeu al belșugului pentru care toate lucrurile sunt cu puțință. Cuvintele ei au răsunat în adâncul meu ca o condamnare. Eram și eu o femeie credincioasă, dar se pare că ocupată fiind cu responsabilitățile de mamă, cele două slujbe pe care le dețineam și strădaniile mele de a găsi hârtie igienică în timpul pandemiei, cultivasem o mentalitate a deficitului. În loc să privesc cu speranță la Isus, mă holbam la cele cinci pâini și la cei doi peștișori, întrebându-mă sceptică: „Dar ce sunt acestea la atât de mulți?” (Ioan 6:9).

Poate te regăsești și tu în starea mea. În ultimii doi ani, mentalitatea deficitului a invadat conștiința oamenilor la scară mondială.

În vremuri de nesiguranță, această reacție e și firească. Mentalitatea ni se schimbă când resursele de care avem nevoie par greu de procurat – fie din cauza problemelor legate de aprovizionare, a lipsei forței de muncă sau a inflației, fie a altor probleme care ne depășesc. Îngrijorarea sporește.

Desigur că nici percepțiile noastre nu reflectă întotdeauna realitatea. În 2020, mă uitam la rafturile goale din supermarket, întrebându-mă ce-o să ne facem când vom rămâne fără hârtie igienică acasă. Cu toate acestea, teama mea nu s-a adeverit niciodată. Nu știu cum se face, dar am avut întotdeauna suficientă hârtie igienică.

Exemplul acesta poate părea banal. Însă această mentalitate a deficitului poate constitui o adevărată problemă când se strecoară în gândul celor care slujesc.

Mentalitatea deficitului

Mentalitatea deficitului îi poate afecta negativ pe slujitori în cel puțin patru moduri:

1. *Îi împiedică să gândească productiv.* Potrivit unui studiu realizat de Princeton University, îngrijorarea excesivă cu privire la nevoile de bază afectează abilitățile cognitive: scade valoarea coeficientului de inteligență cu 13 puncte sau duce la pierderea unei nopți întregi de somn.

În cartea *Scarcity: Why Having Too Little Means So Much* [De ce a avea prea puțin înseamnă atât de mult], economistul Sendhil Mullainathan și psihologul Eldar Shafir explică faptul că atunci când oamenii se concentrează asupra lipsurilor, ei dezvoltă *viziunea de tip tunel*. Această fixație îi împiedică să se concentreze asupra altor lucruri, diminuându-le capacitatea de a gândi creativ și de a rezolva problema. Nu-i de mirare că Isus a zis: „Nu vă îngrijorați deci de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși” (Matei 6:34).

În loc să ne frământăm din pricina lipsurilor, putem să-I încredințăm lui Dumnezeu nevoile noastre, căutând în același timp să îndeplinim lucrarea la care El ne-a chemat. Iată cum redă Matei 6:33 acest adevăr: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și vi se vor da și toate acestea.”

În loc să ne frământăm din pricina lipsurilor, putem să-I încredințăm lui Dumnezeu nevoile noastre, căutând în același timp să îndeplinim lucrarea la care El ne-a chemat.

2. *Stârnește lăcomie și invidie.* Când crezi că nu există suficiente resurse ca să le ajungă la toți, începi să-i consideri pe ceilalți rivali, nu oameni pe care Dumnezeu te-a chemat să-i iubești și să-i slujești. În zilele noastre, mulți oameni folosesc rețelele sociale ca pe un instrument de măsurat cu ajutorul căruia stabilesc cum se descurcă în competiția pentru locul I. Și când se compară cu alții, orice ar putea să aibă nu este niciodată îndeajuns.

Această mentalitate l-a determinat pe Iacov să-și înșele tatăl. El a dorit cea mai mare binecuvântare și a fost hotărât să o obțină – chiar dacă asta a însemnat să mintă, să înșele și să rănească un alt membru al familiei.

Iacov 3:16 spune astfel: „Căci acolo unde este invidie și ambiție egoistă, acolo va fi dezordine și răutate de orice fel.”

3. *Sporește șansa acestora de a deveni anxioși și de a cădea în depresie.*

Perceperea deficitului sporește stresul. Cu timpul, stresul poate genera tulburări psihice precum depresia și anxietatea. Fie că ne lipsesc veniturile, înțelepciunea sau voluntarii, noi putem să mergem cu îngrijorările noastre înaintea lui

Dumnezeu în rugăciune. Pavel a spus: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, prin mijlocire și rugăciune, cu mulțumire, faceți cunoscute cererile voastre înaintea lui Dumnezeu” (Filipeni 4:6).

4. *Distorsionează adevărul despre identitatea și caracterul lui Dumnezeu.*

Pericolele nu sunt doar psihologice; ele sunt și spirituale. Mentalitatea deficitului ne poate afecta perspectiva despre Dumnezeu. În loc să-L vedem pe Dumnezeu ca pe un Părinte iubitor căruia Îi pasă de copiii Lui, putem începe să-L considerăm distant și nepăsător. Rezultatul este în general pierderea interesului pentru rugăciune și alte discipline spirituale. 1 Petru 5:7-8 spune: „Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, fiindcă Lui Îi pasă de voi. Fiți treji! Vegheați!”

Mentalitatea belșugului

Vestea bună este că nu trebuie să trăim cu această mentalitate a deficitului. Putem cultiva o mentalitate a belșugului, așa cum ne înțelege Scriptura. Această atitudine ne ajută să mergem înainte cu credință și încredere, convinși că Dumnezeu are mai mult decât resurse suficiente pentru a le da tuturor ceea ce au nevoie.

Ca să scăpăm de mentalitatea deficitului și să cultivăm o mentalitate a belșugului, trebuie să parcurgem trei pași: mai întâi, să acceptăm adevărul lui Dumnezeu și să respingem minciuna diavolului. Dușmanul sufletelor noastre nu pregetă să ne pună aceeași întrebare pe care a pus-o în Eden: „Oare a zis Dumnezeu...?” (Geneza 3:1) În momente de stres, teamă și nesiguranță, poate că te întrebi: Mai este Dumnezeu cine zice că este? Oare pot avea încredere în El? Răspunsul este da. Pavel a spus: „În El [Cristos] toate promisiunile lui Dumnezeu sunt «da»” (2 Corinteni 1:20). Dumnezeu „poate să facă nespuse mai mult decât tot ceea ce cerem sau gândim noi, potrivit cu puterea care lucrează în noi” (Efeseni 3:20).

Și pentru că Dumnezeu ne poartă de grijă, nu trebuie să ne frământăm sau să ne îngrijorăm. Nu trebuie să ne luăm destinul în propriile mâini sau să ne îndoim cu privire la scopul suprem al vieților noastre.

Adu-ți aminte de toate momentele în care Dumnezeu Și-a arătat credincioșia față de tine.

Noi ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru noi – și să avem încredere în El cu privire la tot ce face și va face. Dragostea și bunătatea Lui nu se schimbă, indiferent de circumstanțele în care ne aflăm noi.

În al doilea rând, trebuie să ne acceptăm identitatea în Cristos. Când credem că Dumnezeu are un plan pentru noi, putem avea încredere în El în privința detaliilor. Dumnezeu ne va da idei creative și legături divine. El ne va călăuzi pașii. El va avea grijă de nevoile noastre. Și pentru că Dumnezeu ne poartă de grijă, nu trebuie să ne frământăm sau să ne îngrijorăm. Nu trebuie să ne luăm destinul în propriile mâini sau să ne îndoim cu privire la scopul suprem al vieților noastre. Avem pace și mângâiere știind că nu suntem niciodată singuri. Dumnezeu este cu noi chiar și atunci când trecem prin valea umbrei morții (Psalmul 23:4). Duhul Sfânt este în noi și ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16:13).

În cele din urmă, trebuie să ne iubim semenii. Romani 12:10 spune astfel: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În ce privește cinstea, dați-vă întâietate unii altora!” Mentalitatea deficitului sau a strănerii de comori pe pământ ne împiedică să ne îngrijim de alții așa cum s-ar cuveni. Însă când suntem conduși de mentalitatea belșugului, putem să iubim și să dăruim din abundență, punându-ne încrederea în Dumnezeu – nu în bursa de valori, nici într-o poziție oarecare, nici în alte realizări omenești – ca Sursă a noastră.

Pavel a spus: „Știu și să trăiesc smerit, știu și să trăiesc în belșug. În totul și în toate m-am deprins și să fiu sătul, și să fiu flămând, și să fiu în belșug, și să fiu în nevoie. Pot totul prin Cristos, Care mă întărește” (Filipeni 4:12-13). Tot el mărturisește în versetul 19 că: „Dumnezeul meu va împlini toate nevoile voastre, potrivit cu bogăția Lui, în glorie, în Cristos Isus.”

E-adevărat că trăim în vremuri solicitante, prin urmare trebuie să fim mereu treji ca să ne păzim inimile de ceea ce Iacov numește perspectivă „pământească, firească” și să ne concentrăm atenția asupra înțelepciunii „care vine de sus” (3:15, 17).

În viața de slujire, trebuie să fim oameni sănătoși care sunt conștienți de natura plină de dragoste și generoasă a lui Dumnezeu.

Este vremea să renunțăm la mentalitatea deficitului și să mergem înainte cu binecuvântarea abundenței lui Dumnezeu.

Shannon Polk, D. Min., J.D., este pastor asistent la Riverside Tabernacle (AG) din Flint, Michigan, președinta și directoarea executivă al *Ann Arbor Area Community Foundation*.

ESTE DIVERSITATEA UN STANDARD SCRIPTURAL?

Constatări din perspectiva echipei de slujire a lui Pavel
de **Rodolfo Galvan Estrada III**

Potrivit unui studiu realizat de Brookings Institution, America trece printr-o asemenea „explozie a diversității, încât se estimează că prin anul 2040 nu va mai exista nicio majoritate rasială în țară.”

Diversitatea etnică din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu reflectă această tendință demografică. Ba chiar o depășește. Potrivit acestui studiu, 61.5% din populația Statelor Unite a fost albă în 2010, iar restul, minorități etnice și rasiale. În prezent, membrii Adunărilor lui Dumnezeu sunt 56% albi și 44% de altă etnie și rasă. Adunările lui Dumnezeu sunt pe punctul de a deveni o comunitate majoritar-minoritară înainte ca națiunea să treacă acest prag.

În cazul acesta, Adunările lui Dumnezeu vor avea din ce în ce mai multă nevoie de diversitate în conducere la toate nivelurile. De ce contează lucrul acesta, s-ar putea întreba unii? Ar trebui să urmărim diversitatea în conducere de

dragul diversității? Oare asemănarea este chiar un lucru rău? Cum ar trebui să abordăm diversitatea din perspectiva Noului Testament?

Întrebările acestea sunt importante, mai ales că diversitatea are semnificație diferită pentru diferiți oameni. În Statele Unite, valorificarea diversității are implicații în legislație, în politicile de angajare și în admiterea la universitate. Pentru unii, a crește într-un mediu divers înseamnă a face loc oamenilor proveniți din comunități private de drepturi, istoric vorbind. Pentru alții, diversitatea miroase a corectitudine politică.

Carevasăzică, ce spune Scriptura despre diversitate? Deși cuvântul în sine nu apare în Biblie, ideea de diversitate apare. De fapt, puțini oameni au dat dovadă de un angajament atât de serios față de diversitate în slujire precum apostolul Pavel. Agenda lui n-a fost politică, ci a reflectat pur și simplu inima

lui Dumnezeu și misiunea Lui de evanghelizare a tuturor oamenilor. În viața lui Pavel există câteva aspecte care ne pot ajuta să înțelegem mai bine noțiunea de diversitate în slujire în vremea noastră.

Diversitatea în Biserica Primară

Pentru Pavel, diversitatea a fost mai mult decât un ideal înalt. El s-a bizuit deopotrivă pe bărbați și femei, pe evrei și greci și pe oameni din diverse clase sociale în lucrarea de propovăduire a mesajului Evangheliei. Această echipă diversă a propășit în contextul asemănarilor teologice.

Pavel a slujit împreună cu oameni diferiți de el, dar care aveau aceeași credință și misiune. El le-a amintit corintenilor „căci noi suntem lucrători împreună cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). N-a vrut ca diferențele dintre slujitori să stârneasă neînțelegeri care să distragă atenția de la Dumnezeu și lucrarea Lui.

Diversii slujitori ai bisericii care vizitau Corintul erau tovarăși de credință și lucrare, nu rivali care promovau perspective religioase sau morale nebiblice (1 Corinteni 3:6). Cu alte cuvinte, diversitatea se întemeia pe angajamentul față de lucrarea lui Isus Cristos. Nu era un standard de slujire lipsit de restricții.

De remarcat este faptul că diversitatea etnică, de gen și socială din cadrul Bisericii Primare nu făcea decât să întărească adevărul mesajului apostolic. Gândește-te numai la câțiva dintre tovarășii de lucrare ai lui Pavel, începând cu cei de altă rasă sau etnie. Pavel nu numai că le-a predicat neamurilor, ci i-a și împuternicit în slujire și s-a întovărășit cu ei în calitate de slujitori ai bisericii. Pavel nu s-a temut să slujească împreună cu oameni care nu erau exact ca el.

Pe Titus, grec la origine, Pavel îl descrie ca fiind „părtaș și lucrător împreună cu mine” (2 Corinteni 8:23). Acesta a călătorit la Ierusalim împreună cu Pavel, demonstrându-

De remarcat este faptul că diversitatea etnică, de gen și socială din cadrul Bisericii Primare nu făcea decât să întărească adevărul mesajului apostolic.

le celorlalți apostoli că propovăduirea Evangheliei a fost încununată de succes printre neamuri (Galateni 2:1-10). Pavel i-a scris o scrisoare pastorală lui Titus în care l-a desemnat ca pastor în Creta (Titus 1:4-5).

Totodată, Pavel a slujit împreună cu Simeon, numit și Niger în latină, care înseamnă „Negru” (Fapte 13:1). Se prea poate ca Simeon să fi fost de proveniență africană. Luca pomenește la un moment dat despre un convertit din Etiopia (Fapte 8:26-40), o regiune din nordul Sudanului de astăzi. Acesta a slujit alături de Pavel și a făcut parte din echipa care l-a însărcinat pe Pavel să ducă Evanghelia la neamuri (Fapte 13:1-3).

Pavel a pus preț și pe lucrarea femeilor. Femeile învățau, conduceau, finanțau și supravegheau bisericile.

Lidia era o femeie de afaceri a cărei casă a devenit prima biserică din Filipi (Fapte 16:14-40). Priscila, soția lui Akyla, a

fost învățătoare și a slujit împreună cu Pavel în Efes și Corint (Romani 16:3; 1 Corinteni 16:19; 2 Timotei 4:19).

Fivi era „diaconișă a bisericii din Chencrea” și „a fost un ajutor pentru mulți”, inclusiv pentru Pavel (Romani 16:1-2). Pavel a însărcinat-o pe Fivi să-i ducă scrisoarea la Roma și să-l reprezinte pe el printre creștinii din Roma.

Printre tovarășii de lucru ai lui Pavel se numărau și unii proveniți din contexte socio-economice diferite. El pomenește în epistolele sale despre unii slujitori ai bisericii care aveau nume de sclavi precum Secundus, Iunias, Urbanus și Quartus (Fapte 20:4; Romani 16:7, 9, 23). Pe Iunias îl descrie ca fiind „bine cunoscut între apostoli” (Romani 16:7).

În epistola adresată lui Filimon, Pavel abordează problema lui Onisim, un sclav fugăr. În această epistolă, el apără pricina lui Onisim și își exprimă dorința de a slui împreună cu el (Filimon 13). Potrivit tradiției bisericii, Onisim a devenit până la urmă episcopul bisericii din Efes.

Desigur că punând preț pe diversitate nu înseamnă că nu putem slui și cu oameni asemenea nouă. Pavel a fost un evreu din diaspora, și la fel au fost mulți dintre tovarășii săi de lucru apropiați, printre care Barnabas din Cipru, Timotei, un evreu de origine greacă din Asia Mică și Silas, un evreu cu cetățenie romană (Fapte 4:36; 16:1, 38). Acești tovarăși aveau experiență de viață similară cu a lui Pavel și petreceau mult timp cu el.

În ciuda celorlalte deosebiri și asemănări dintre ei, toți acești oameni au împărtășit aceeași credință în Isus. În acest aspect, perspectiva contemporană asupra diversității nu corespunde sută la sută cu perspectiva biblică asupra diversității. În Scriptură, diversitatea nu este o valoare absolută în sine.

Diversitatea în slujire a apărut în contextul misiunii de a face ucenici în toate neamurile. Pentru Pavel, diversitatea n-a însemnat lipsă de preocupare față de asemănările care ar trebui să existe între credincioși. În scrisorile sale, el s-a străduit să lucreze la unitatea bisericilor în aceeași credință și tradiție morală care-l face cinste lui Dumnezeu.

Diversitatea în Biserica Contemporană

Așadar, ce putem învăța din viața lui Pavel despre diversitatea în slujire? Sunt trei aspecte importante pe care biserica contemporană merită să și le însușească:

În primul rând, nimeni nu poate slui singur. Slujitorul are nevoie de o echipă la fel de diversă ca oamenii pe care încearcă să-i evanghelizeze. Pavel a pus preț și s-a bizuit pe contribuția tuturor, fiindcă scopul lui era să-i aducă pe toți oamenii la Cristos. Și noi putem diversifica echipa de slujitori ca ea să reflecte misiunea noastră.

În al doilea rând, diversitatea și asemănarea pot coexista. Printre tovarășii lui Pavel s-au numărat atât oameni ca el, cât și oameni foarte diferiți de el. Ce contează totuși este că toți tovarășii de lucrare ai lui Pavel aveau o credință de același preț cu a lui. Misiunea era similară, însă oamenii care participau la ea erau diferiți.

În al treilea rând, diversitatea este o provocare. La un moment dat, Pavel i-a înfruntat pe Petru și pe câțiva slujitori din cauza prejudecăților lor cu privire la credințioșii dintre

neamuri (Galateni 2:11-21). Confruntarea trebuie să fi fost dificilă, însă Pavel a știut că este vitală pentru viitorul bisericii.

A crește într-un mediu divers presupune multă muncă, intenționalitate și disconfort uneori. Cu toate acestea, merită efortul. Chiar și în comunitățile lipsite de diversitate etnică și rasială, bisericile pot promova în mod deliberat femeii și persoane din clase sociale și generații diferite în poziții vizibile de slujire.

Pavel a pus preț și s-a bizuit pe contribuția tuturor, fiindcă scopul lui era să-i aducă pe toți oamenii la Cristos.

Ideea este să lăsăm ca lucrarea lui Dumnezeu să impulsioneze dorința de reprezentare în slujire. Nu ideologia trebuie să impulsioneze diversitatea în biserică, ci lucrarea Lui.

Exemplul vieții lui Pavel ne oferă multe aspecte la care să cugetăm. Bine-ar fi să ne inventariem echipele de slujire și standardele de slujire și să ne gândim cum am putea să oglindim și să reprezentăm mai deplin comunitățile din care facem parte.

Și în timp ce facem aceste lucruri, să ne ținem strâns de asemănările în credință și tradiție morală care ne fac una în lucrarea lui Dumnezeu de răspândire a Evangheliei.

Rodolfo Galvan Estrada III, Ph.D., este conferențiar universitar al Miranda Center din cadrul Vanguard University din Costa Mesa, California, unde predă Noul Testament.

LA PORUNCA DRAGOSTEI

» **KAREN WITEMEYER**

A luptat împotriva nedreptăților și a bandiților plini de cruzime, dar în fața ei, este ispășit să capituleze.

Bântuit de ororile războiului, Matthew Hanger, fost ofițer de cavalerie, conduce un grup de mercenari cunoscut drept Cavalerii lui Hanger, devenit legendar în Texasul anilor 1890.

Aceștia se luptă să-i apere pe cei nevinovați și să facă dreptate celor asupriți. Dar când unul dintre cavaleri este împușcat de un hoț de vite și ajunge la un pas de moarte, ei sunt cei care au nevoie de salvare.

Dr. Josephine Burkett este obișnuită ca bărbații să-i nesocotească abilitățile medicale dintr-o simplă privire a fustelor ei. Însă nu este obișnuită ca un bărbat să-și schimbe părerea cât ai clipi și să se ofere a o ajuta în timpul operației. Devotamentul lui Matthew față de prietenul său în perioada recuperării îi câștigă respectul și, atunci când fratele ei este răpit, Matthew devine singura ei speranță de salvare.

Când planurile eșuează și Josephine este prinsă în schimbul de focuri, Matthew ar putea fi nevoit să sacrifice totul – chiar și pe cavalerii săi – pentru a o salva pe ea.

.....
336 p. • 14.5 x 21 cm

VORBIREA

ÎN

ALTE LIMBI

Revărsarea
proaspătă
a Duhului
Sfânt
– cum și de
ce trebuie să
i-o cerem lui
Dumnezeu

de TIMOTHY LAURITO

Niciodată nu voi uita răspunsul pe care l-a dat un tânăr din biserica noastră în clipa în care a primit manifestarea Duhului Sfânt prin vorbirea în limbi. Petrecusem multe ceasuri cu el înainte vorbind despre botezul cu Duhul Sfânt și răspunzând la întrebările pe care le avea pe tema asta.

La momentul acela, n-a mai avut decât o singură întrebare. Ridicând privirea spre mine cu un zâmbet larg pe chipul scaldat în lacrimi, mi-a zis:

De ce nu mi-ai spus că va fi o experiență atât de minunată?

Experiența aceasta este esențială în viața fiecărui credincios pentecostal. Cu toate acestea, se vede clar că botezul cu Duhul Sfânt a intrat în declin în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. Potrivit statisticilor realizate în Statele Unite, participarea la slujbele de închinare în bisericile pentecostale a crescut cu 9% din 2009 până în 2019, însă numărul celor botezați cu Duhul Sfânt în acest interval a fost practic infim (a înregistrat o creștere de doar 1%).

În plus de asta, cercetările realizate de misiunea *Acts 2 Journey* au dezvăluit faptul că din 2016 – 2019 cele mai multe convertiri din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu au avut loc în bisericile mai mari (cu peste 200 de membri). Cu toate acestea, numărul celor botezați cu Duhul Sfânt în bisericile mari a scăzut cu 13% în aceeași perioadă.

Cifrele acestea arată că, deși reușim să-i aducem pe oameni la Cristos, rămânem în urmă în ceea ce privește conducerea noilor convertiți la botezul cu Duhul Sfânt. Întrebarea este ce putem face noi în privința asta?

Am putea da vina pe alții, dar lucrul acesta nu va schimba situația. Acuzațiile generează neînțelegeri; găsirea soluțiilor întărește unitatea. Înviniuirile aruncă responsabilitatea în cărca altora; căutarea schimbării ne conștientizează de faptul că avem un rol de îndeplinit în abordarea acestei probleme.

Soluția nu este să tânjim după vremurile bune de demult. Nici să ne obișnuim cu noul normal în care botezul cu Duhul Sfânt este o amintire din trecut. Declinul acestei manifestări pentecostale, dimpotrivă, ar trebui să ne determine la acțiune. Ar trebui să ne motiveze să-L căutăm pe Dumnezeu și să ne rugăm pentru o revărsare proaspătă a Duhului Sfânt peste noua generație.

DE CE ESTE IMPORTANTĂ REVĂRSAREA DUHULUI?

Este esențial ca oamenii din bisericile noastre să experimenteze în continuare vorbirea în alte limbi prin botezul cu Duhul Sfânt din cel puțin cinci motive:

1. Vorbirea în limbi este scripturală. Motivul principal pentru care practicăm vorbirea în limbi sub inspirația Duhului este fiindcă Scriptura o impune. În calitate de pentecostali, trebuie să subliniem în continuare însemnătatea botezului cu Duhul Sfânt și a vorbirii în alte limbi deoarece credem în supremația Scripturii (2 Timotei 3:16).

Noi credem mărturia Noului Testament potrivit căruia vorbirea în limbi este întemeiată și importantă (Fapte 2; 8; 10; 19; 1 Corinteni 12-14). Poziția noastră nu se rezumă doar la vorbirea în limbi pe moment. Ea are în vedere ceva cu adevărat fundamental: perspectiva noastră asupra Scripturii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Adunările lui Dumnezeu sunt cunoscute pentru vorbirea în limbi, dar aspectul acesta n-are

legătură cu tradiția, nici cu opinia publică. Ci are legătură cu rămânerea în voia lui Dumnezeu așa cum spune Scriptura.

Fondatorii Adunărilor lui Dumnezeu n-au vorbit în limbi pentru că așa au făcut și înaintașii lor sau că așa este cultura bisericii. Ceea ce i-a determinat a fost pur și simplu dorința de a împlini Cuvântul lui Dumnezeu.

Același lucru ar trebui să ne motiveze și pe noi să apărăm în continuare botezul cu Duhul Sfânt prin vorbirea în alte limbi și să rămânem credincioși hermeneuticii biblice potrivit căreia botezul cu Duhul Sfânt și darurile Duhului sunt și astăzi la dispoziția oricărui credincios.

2. Vorbirea în limbi este dovada fizică inițială a botezului cu Duhul Sfânt. Prin urmare, declinul vorbirii în limbi sugerează faptul că mai puțini credincioși sunt botezați cu Duhul Sfânt. Scopul botezului cu Duhul Sfânt nu se limitează la vorbirea în limbi. Totuși, ca semn exterior vizibil al botezului cu Duhul Sfânt, vorbirea în limbi rămâne o expresie vitală a lucrării Duhului Sfânt în lumea noastră.

În Scriptură, vorbirea în limbi a însoțit botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 2; 8; 10; 19). În toată cartea Faptelor Apostolilor, credincioșii care au fost umpluți cu Duhul Sfânt au vorbit în limbi. Așadar, vorbirea în limbi este ca un indicator ce demonstrează lucrarea Duhului în viața noastră. Dacă înlăturăm indicatorul, riscăm să ratăm tot ceea ce reprezintă el.

Simbolul fizic al verighetii este o dovadă a unirii în căsătorie, care are o semnificație cu mult mai profundă decât inelul în sine. Tot așa, semnul vorbirii în limbi este o dovadă a lucrării Duhului care este cu mult mai importantă decât vorbirea în sine.

Isus le-a promis ucenicilor Săi că vor fi „îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). Orice regres susținut al botezului cu Duhul Sfânt în bisericile noastre sugerează o scădere a împuternicirii Duhului. Ca să prevenim lucrul acesta, trebuie să prețuim în continuare vorbirea în limbi ca un semn vital al credincioșilor botezați cu Duhul Sfânt.

3. Vorbirea în limbi le oferă pentecostalilor o formă de comunicare cu Dumnezeu care întrece orice limitare omenească. Apostolul Pavel vorbea în limbi și când se ruga și când Îl lăuda pe Dumnezeu prin cântare (1 Corinteni 14:14-15).

Lucrarea Duhului printre credincioși – inclusiv botezul cu Duhul Sfânt – se desfășoară deseori într-o atmosferă de închinare (rugăciune și cântare). Nu-i o întâmplare faptul că pentecostalii sunt cunoscuți pentru cântările și rugăciunile lor pline de putere. Lucrul acesta are de-a face în totalitate cu disponibilitatea lor de a-L lăsa pe Duhul Sfânt să lucreze în și prin ei.

Cu toate acestea, vorbirea în limbi este nespus mai mult decât o nouă abordare a rugăciunii și a laudei. Oferă pentecostalismului un mod distinct de a gândi despre aceste manifestări spirituale. Adevărul este că atunci când obiceiul de a vorbi în limbi este în declin, atât faptele noastre cât și atitudinea noastră față de comunicarea cu Dumnezeu intră în declin.

În calitate de pentecostali, noi ne sprijinim pe Duhul Sfânt care ne ajută să devenim mai asemănători cu Cristos. Vorbirea în limbi ne ajută să ne depășim limitările omenești, ne ajută în slăbiciunile noastre (Romani 8:26), cultivă în noi

gândul lui Cristos (1 Corinteni 2:14-16) și ne întărește în credință (Efeseni 3:16-17).

Botezul cu Duhul Sfânt ne aduce aminte de slăbiciunea noastră inerentă și de nevoia noastră de a avea înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Pavel a spus: „Duhul ne ajută în neputința noastră, pentru că nu știm cum ar trebui să ne rugăm, ci Duhul Însuși mijlocește cu suspine nerostite” (Romani 8:26).

În calitate de penticostali, noi ne sprijinim pe Duhul Sfânt care ne ajută să devenim mai asemănători cu Cristos.

Nu e nicio rușine să recunoaștem că suntem neputincioși și dependenți de Duhul Sfânt. De fapt, tocmai această atitudine înaintea lui Dumnezeu a făcut penticostalismul o forță misionară atât de redutabilă de-a lungul istoriei.

4. *Vorbirea în limbi ca manifestare inspirată de Duhul Sfânt îi transpune pe credincioși în lucrarea lui Dumnezeu.* În cartea Faptelor Apostolilor, legătura dintre misiune și revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii este extrem de vizibilă.

Începând cu predica cutezătoare a lui Petru din capitoul 2, putem vedea modul în care puterea Duhului care sălășluia în ucenici i-a autorizat să împlinească porunca lui Cristos de a duce Evanghelia până la marginile lumii (Matei 28:19-20). Știind că periplul acestora nu va fi ușor, Isus le-a spus ucenicilor să aștepte botezul cu Duhul Sfânt prin care vor primi puterea și îndrăzneala supranaturală necesare îndeplinirii scopurilor Împărăției (Fapte 1:4-8).

Și astăzi avem nevoie de Duhul Sfânt ca să ne putem îndeplini misiunea încredințată de Cristos. Nu este întâmplător faptul că penticostalismul modern a crescut exponențial de la începuturile sale umile de acum două secole.

Penticostalii au căutat să experimenteze aceeași putere și minunile care au marcat Biserica Primară. Asemenea ucenicilor din primul secol, penticostalii s-au bizuit pe împuternicirea Duhului pentru a împlini Marea Trimitere și a mărturisi „lucrările mărețe ale lui Dumnezeu” la toate neamurile (Fapte 2:11). Lucrul acesta a declanșat o mișcare misionară care s-a extins rapid, însoțită de multe semne și minuni.

Dacă botezul cu Duhul Sfânt la Cincizecime a avut ca rezultat evanghelizarea lumii din vremea aceea, botezul cu Duhul Sfânt astăzi este necesar pentru evanghelizarea lumii contemporane. Ziua Cincizecimii din perspectivă penticostală n-a fost ziua întemeierii bisericii, ci mai degrabă ziua împuternicirii bisericii. Botezul cu Duhul Sfânt are în vedere împuternicirea bisericii prin Duhul Sfânt în scopuri misionare.

Ținând cont de legătura existentă în cartea Faptelor Apostolilor între botezul cu Duhul Sfânt și împuternicirea pentru misiune, nu trebuie să trecem cu vederea importanța pe care o are Duhul Sfânt astăzi. Neglijarea botezului cu Duhul Sfânt va duce la scăderea eficienței misiunii noastre.

De unde știm dacă cineva a primit împuternicirea Duhului pentru misiune? Răspunsul la întrebare este vorbirea

în limbi. Vorbirea în limbi (vorbire inspirată de Duhul) este întâia (dar nu singura) dovadă (semn biblic repetat) vizibilă (fizică) a împuternicirii Duhului pentru misiune.

A pune în continuare accent pe obiceiul specific al vorbirii în limbi înseamnă nu doar a proteja o moștenire, ci a recunoaște că practicarea acestui obicei specific este cheia asigurării atât a capacității actuale pentru misiune cât și a eficienței noastre în lărgirea Împărăției.

5. *Vorbirea în limbi ne oferă o frântură din speranța care ne așteaptă în lumea de aici.*

Doctrinar vorbind, noi, penticostalii, așteptăm cu nerăbdare împlinirea fericitei noastre speranțe și manifestarea gloriei lui Isus Cristos. De-a lungul istoriei, am subliniat revenirea iminentă a lui Cristos în închinare, predicare și misiune. Această speranță este tema centrală a teologiei și trăirii noastre. Botezul cu Duhul Sfânt face parte integrantă din această speranță a sfârșitului vremurilor.

Din perspectivă penticostală, revărsarea Duhului din Fapte 2 este strâns legată de împlinirea profeției din Ioel cu privire la evenimentele escatologice (Ioel 2:28). În Ziua Cincizecimii, oameni „din orice națiune de sub cer” i-au auzit pe ucenici vorbind în limbi (Fapte 2:5). Aceștia au fost primii dintr-un șir nesfârșit de martori ai lucrării Duhului Sfânt în această lume.

În mesajul său, Petru a trecut Cincizecimea în categoria unui semn „al zilelor de pe urmă” (Fapte 2:17). Apoi a chemat mulțimea să se pocăiască și să-și pregătească inima pentru a primi acest dar (v. 38). În același fel, botezul cu Duhul Sfânt îi amintește bisericii contemporane de misiunea ei actuală și de speranța viitoare.

Noi trebuie să reafirmăm și să reprimem această viitoare speranță în inima fiecărei generații pe măsură ce căutăm să

Botezul cu Duhul Sfânt are în vedere împuternicirea bisericii prin Duhul Sfânt în scopuri misionare.

primim botezul cu Duhul Sfânt prin manifestarea vorbirii în limbi. Așa cum a declarat Petru: „Căci promisiunea aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru” (Fapte 2:39).

Dacă în Ziua Cincizecimii s-au adunat oameni din toate neamurile ca să asculte minunile lui Dumnezeu, așteptăm și noi cu nerăbdare ziua în care oameni „din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile” se vor închina înaintea tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 7:9).

Din perspectivă penticostală, speranța veșniciei nu este o realitate îndepărtată. Pe măsură ce Duhul Sfânt lucrează în noi și prin noi, experimentăm prezența lui Dumnezeu printre noi și participăm la semnele și minunile pe care le face în acest veac. Această realitate din prezent prevestește împlinirea în viitor a tuturor promisiunilor lui Dumnezeu în Cristos.

Penticostalismul înseamnă nespuse mai mult decât a vorbi în limbi. Când ne scade interesul față de botezul cu Duhul

Sfânt, ne este amenințată capacitatea de a transmite credința pe care o avem generației care ne urmează.

CE POT FACE SLUJITORII ÎN PRIVINȚA DECLINULUI VORBIRII ÎN LIMBI?

Să creeze oportunități în care credincioșii să poată experimenta botezul cu Duhul Sfânt în cadrul slujbelor de închinare săptămânale. Orice slujitor al Evangheliei are datoria de a căuta oportunități divine – contexte favorabile în care oamenii să fie expuși prezenței Duhului Sfânt.

Cu toate că Dumnezeu nu este condiționat de eforturile noastre, El a însărcinat și autorizat biserica să li-L arate oamenilor pe Isus. Slujbele noastre de închinare nu sunt simple adunări sociale, ci sunt oportunități sfinte în care oamenii pot să-și schimbe viața și să aibă părtășie cu Dumnezeu.

În calitate de penticostali, tânjirea după lucrarea Duhului Sfânt este înscrisă în ADN-ul nostru. Așa cum au așteptat ucenicii în odaia de sus darul promis al Duhului Sfânt (Fapte 2:1), așa așteptăm și noi cu nerăbdare o revărsare proaspătă a Duhului în vremea noastră.

Noi credem că Duhul lucrează prin biserică. Prin urmare, trebuie să-i dăm ocazia Duhului Sfânt să lucreze. Nu-i suficient să fim deschiși față de lucrarea Duhului în predicare, rugăciune și închinare. Trebuie să cultivăm în mod activ o atmosferă favorabilă manifestării Duhului în mijlocul nostru.

De ce este această distincție importantă? Pentru că deosebirea subtilă dintre cultivarea unei atmosfere favorabile lucrării Duhului Sfânt și simpla deschidere față de mișcarea Duhului are implicații profunde. E una să-I permitem Duhului să lucreze în timpul slujbelor noastre și e cu totul altceva să-L chemăm să se manifeste așa cum dorește, cultivând intenționat în cadrul slujbelor noastre săptămânale o atmosferă în care Duhul Sfânt să aibă libertatea să acționeze după bunul plac.

Dezinteresul față de botezul cu Duhul Sfânt nu este rezultatul scăderii dorinței Duhului de a boteza urmașii lui Isus. În definitiv, Dumnezeu nu se schimbă.

Atunci care este problema? Probabil că am trecut treptat de la căutarea unei revărsări a Duhului Sfânt la consimțirea ideii în teorie. Dacă oamenilor le creăm în mod intenționat un mediu în care să poată experimenta lucrarea de mântuire a Duhului Sfânt, tot așa trebuie să le creăm și un mediu propice experimentării botezului cu Duhul Sfânt.

Să predice și să dea învățătură despre botezul cu Duhul Sfânt în mod regulat. Fiecare slujbă este o oportunitate sfântă și fiecare slujitor are datoria sfântă de a împărtăși adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu.

Există atât de multe subiecte biblice vitale care caută să ne atragă atenția! Deși în calitate de slujitori trebuie să vestim „tot planul lui Dumnezeu” (Fapte 20:27), avem totodată datoria să predicăm regulat despre botezul cu Duhul Sfânt.

Nu putem presupune că dacă credincioșii frecventează o biserică penticostală, aceștia înțeleg sau au cunoscut botezul cu Duhul Sfânt. În timpul cercetărilor pe care le-am făcut pentru teza de doctorat, am descoperit că numai 44% dintre cei declarați penticostali cred că au primit învățătură adecvată despre botezul cu Duhul Sfânt. Procentul acesta dovedește

că mulți credincioși din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu au nevoie să audă mai multe mesaje pe acest subiect atât de important.

Se poate să predici sau să dai învățătură pe o anumită temă atât de des încât să treci cu vederea faptul că oamenii au nevoie de o dietă echilibrată din Cuvânt. Totuși, relatările din Fapte dezvăluie un tipar constant în care botezul cu Duhul Sfânt se manifestă la fiecare propovăduire a Evangheliei. Pentru noi, penticostalii, tiparul acesta constituie o dovadă biblică a faptului că botezul cu Duhul Sfânt a fost catalizatorul care a împuternicit Biserica Primară pentru misiune.

Biserica secolului XXI trebuie să privească în continuare botezul cu Duhul Sfânt ca făcând parte integrantă din împuternicirea noastră pentru misiune astăzi. Asta înseamnă că motivul pentru care predicăm sau învățăm cu prioritate despre acest subiect nu este doar ca să sporim numărul celor botezați cu Duhul Sfânt. Noi ar trebui să subliniem importanța botezului cu Duhul Sfânt de la amvoanele noastre fiindcă, asemenea Bisericii Primare, îl considerăm un catalizator care ne împuternicește pentru misiune.

Dacă dorim ca botezul cu Duhul Sfânt să rămână o parte fundamentală a bisericilor penticostale, atunci trebuie să fie o parte fundamentală a predicilor noastre, a grupurilor de părtășie, a studiilor noastre. Ce semănăm în predică și învățătură, aceea vom și secera.

Personal, cred că există o legătură directă între dezinteresul față de botezul cu Duhul Sfânt și cantitatea de învățătură pe care o dedicăm acestui subiect. Este absolut necesar să acordăm prioritate botezului cu Duhul Sfânt în mesajele și adunările noastre.

Bisericile penticostale au nevoie de slujitori și membri care lucrează cu ajutorul darurilor Duhului Sfânt.

Deseori acordăm atenție botezului cu Duhul Sfânt doar în duminica Rusaliilor, dar nu putem limita învățătura despre Duhul Sfânt la o duminică pe an. Importanța acestui aspect trebuie subliniat în permanență.

Să dovedească prin trăirea lor că sunt plini de Duhul Sfânt. Dacă sperăm să stărnim setea după botezul cu Duhul Sfânt în inima credincioșilor din biserică, trebuie mai întâi să dovedim că trăim călăuziți de Duhul. În calitate de slujitori, noi îi îndrumăm pe oameni nu numai prin ceea ce spunem, ci și prin felul în care ne trăim viața înaintea lor. Slujitorii sunt cei care stabilesc standardul spiritual pentru cei care-i urmează. Nu degeaba le-a zis Pavel corintenilor: „Urmați exemplul meu, tot așa cum și eu Îl urmez pe Cristos” (1 Corinteni 11:1).

Slujitorii penticostali au datoria să trăiască în așa fel încât să-i facă pe alții să-și dorească botezul cu Duhul Sfânt. Se prea poate ca unii enoriași să nu caute botezul cu Duhul Sfânt pentru că slujitorii lor, prin felul în care-și trăiesc viața, pur și simplu nu i-au convins de valoarea acestuia.

În cele din urmă, mesajele pe care le predicăm și lecțiile pe care le predăm despre botezul cu Duhul Sfânt nu sunt de ajuns dacă viețile noastre nu sunt în concordanță cu

Scriptura. Dovada supremă a necesității botezului cu Duhul Sfânt este o viață împluternicită de însuși Duhul Sfânt.

În tot cuprinsul cărții Faptelor Apostolilor, ucenicii botezați cu Duhul Sfânt au demonstrat puterea Duhului prin felul în care au trăit. În calitate de slujitori pentecostali, să nu uităm niciodată că accentul pe care îl punem asupra botezului cu Duhul Sfânt trebuie să întrecă cu mult niște simple afirmații doctrinare sau perspective teologice. Noi trebuie să umblăm călăuziți de Duhul și să-i chemăm și pe alții să ne calce pe urme.

DE UNDE ÎNCEPEM?

Ținând cont de aparenta neglijare a botezului cu Duhul Sfânt, ne aflăm într-un moment critic al istoriei noastre. Felul în care reacționăm va determina viitorul mișcării pentecostale, iar conștientizarea acestui fapt ar trebui să ne determine să trecem la acțiune.

Motivați de convingerea că botezul cu Duhul Sfânt prin manifestarea vorbirii în limbi este valabilă și pentru credincioșii de astăzi, ne revine datoria impresionantă de a călăuzi această generație spre cunoașterea împluternicirii Duhului Sfânt. Ne putem folosi de această ocazie predicând și dând învățătură despre Duhul Sfânt, umblând călăuziți de Duhul și dând libertate Duhului să se manifeste în cadrul slujbelor noastre ca și ceilalți credincioși să poată experimenta botezul cu Duhul Sfânt.

Am putea începe reînnoind importanța Duhului Sfânt în viața noastră. Apoi, putem aborda subiectul cu încredere, știind că suntem însoțiți de Duhul Sfânt.

În aceste vremuri grele, lumea noastră are nevoie de slujitori împluterniciți de Duhul Sfânt. Provocările cu care ne confruntăm necesită înțelepciune, perspectivă și putere

supranaturală. Bisericile pentecostale au nevoie de slujitori și membri care lucrează cu ajutorul darurilor Duhului Sfânt.

Strategiile organizaționale nu sunt suficiente pentru a câștiga bătăliile spirituale. Dar când ne rugăm prin Duhul (Efeseni 6:18), continuăm să găsim împluternicirea de care avem nevoie ca să respingem planurile demonice și să lărgim Împărăția lui Dumnezeu în așteptarea revenirii Domnului nostru.

Sursa autorității noastre nu s-a schimbat: „Nu prin putere și nici prin vigoare, ci prin Duhul Meu», zice Domnul Oștirilor” (Zaharia 4:6).

Motivați, așadar, de încrederea noastră în puterea Duhului, să nu încetăm a apăra importanța vorbirii în limbi. Să nu încetăm a trăi ca niște martori împluterniciți de Duhul, proclamând adevărul Scripturii și dând posibilitatea credincioșilor să cunoască botezul cu Duhul Sfânt.

Evrei 13:8 spune astfel: „Isus Cristos este Același ieri, astăzi și în veci.” Domnul vrea să reverse Duhul Sfânt peste bisericile noastre astăzi așa cum a făcut și în trecut. Oare la slujbele noastre îi dăm toată libertatea Duhului Sfânt să se manifeste din nou ca la Rusalii?

Timothy Laurito, D.Min., este pastor asistent la Faith Tabernacle (Adunările lui Dumnezeu) din Denton, Texas, profesor la Northpoint Bible College & Graduate School din Haverhill, Massachusetts și autorul cărții *Speaking in Tongues: A Multidisciplinary Defense* [Vorbirea în limbi: o perspectivă multidisciplinară].

CUM SĂ LUPTĂ ÎMPOTRIVA TRAFICULUI DE PERSOANE

CUM POT CONTRIBUI BISERICILE LA SCHIMBAREA UNOR VIEȚI

de Sandie Morgan

Când Shyima Hall avea opt ani, familia ei din Egipt a vândut-o unui străin în schimbul plății unei datorii, un scenariu obișnuit în unele părți ale lumii. Copila a ajuns în California, unde a lucrat ca sclavă casnică într-o comunitate de lux. Hall gătea și făcea curățenie ceasuri întregi. Noaptea, dormea într-o debara în garaj fără geamuri, încălzire sau aer condiționat. Se hrănea cu resturile pe care nu le voia nimeni și nu avea voie să-și spele propriile haine când spăla rufele familiei.

Temnicerii ei i-au refuzat dreptul la educație și la asistență medicală și dentară elementară. În loc să o strige pe nume, ei îi ziceau „proasta aia”.

Hall era victimă a traficului de persoane. Oricât de șocant ar fi povestea ei, nedreptățile de felul acesta se practică la scară mai largă decât își închipuie unii.

În calitate de directoare a Centrului Global pentru femei și justiție din cadrul Universității Vanguard din Costa Mesa, California, și fostă co-președintă a Consiliului consultativ al unui parteneriat public-privat înființat la nivel național cu scopul de a combate traficul de persoane, mi-am petrecut ultimii zece ani din viață educând slujitorii și studenții pe acest subiect. Primul pas spre soluționarea oricărei probleme este înțelegerea acesteia.

Traficul de persoane presupune comerțul cu persoane în scopul muncii forțate sau exploatării sexuale comerciale pentru traficant prin fraudă sau coerciție. Traficul prin muncă și traficul sexual sunt infracțiuni economice prin care

traficantii își exploatează victimele pentru un câștig financiar. Potrivit unor estimări, traficul este o industrie globală de miliarde de dolari în care sunt implicați 24.9 milioane de victime. Nu degeaba a spus Pavel: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6:10).

Numai în 2020 au fost identificați la nivel mondial peste 100.000 de victime ale traficului de persoane. În Statele Unite, linia telefonică națională destinată victimelor traficului de persoane a înregistrat 10.583 de cazuri. Totuși, aceste cifre nu sunt decât simbolice, fiindcă în orice moment majoritatea victimelor pot rămâne prinse în capcană, iar majoritatea traficantilor pot scăpa de justiție. Pentru ei, această îndeletnicire infracțională nu reprezintă cine știe ce risc, iar câștigurile sunt exorbitante.

Traficul de persoane poate avea loc oriunde, inclusiv în comunitatea ta.

În Orange County, California, la o aruncătură de băț de unde locuiesc eu, potrivit celui mai recent raport privind victimele traficului de persoane, în perioada 2019-2020 au fost înregistrate 357 de victime. Dintre acestea, 324 erau victime ale traficului sexual din care 100 erau minori. Autoritățile au descoperit totodată 33 de victime ale exploatării prin muncă în ciuda faptului că nu au efectuat investigații proactive.

Cazurile de exploatare prin muncă sunt deosebit de greu de identificat și contestat deoarece victimele pot da impresia că sunt angajați plătiți în mod legal. Oamenii rămân adesea

șocați când le spun că victimele exploatării prin muncă sunt probabil de trei ori mai mulți decât victimele traficului sexual.

În 1995, 72 de imigranți thailandezi au fost găsiți muncind ca sclavi într-o fabrică de textile din Sudul Californiei, o descoperire care a determinat Congresul american să adopte în 2000 Legea privind protecția victimelor traficului și al violenței (TVPA).

Această Lege identifică trei tipuri de trafic: traficul sexual al minorilor, traficul sexual prin forță, fraudă sau coerciție și traficul în scopul muncii forțate. (Un minor care este vândut pentru a presta servicii sexuale este o victimă a traficului de persoane în cazul căruia nu este nevoie să se dovedească vreun

Numai în 2020 au fost identificați la nivel mondial peste 100.000 de victime ale traficului de persoane.

factor de forță, fraudă sau coerciție.)

În biserici, în timpul prelegerilor despre traficul de persoane, credincioșii răspund cu oroare, îngrijorare și compasiune. Dar compasiunea fără cunoaștere nu rezolvă nimic.

Filipeni 1:9-11 spune astfel: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească din ce în ce mai mult în *cunoaștere* și pricepere, ca să recunoașteți lucrurile alese, pentru a fi curați și fără vină în ziua lui Cristos, plini de rodul dreptății, prin Isus Cristos, spre gloria și lauda lui Dumnezeu” (sublinierea autoarei).

Indignarea la adresa nedreptății nu-i de-ajuns. Avem nevoie de cunoașterea și pricepera insufletă de Duhul pentru a discerne pe ce cale să apucăm. Avem nevoie de dragoste care să abunde în noi pe măsură ce dovedim în mod tangibil și practic compasiunea lui Cristos față de această lume aflată în nevoie.

Agențiile care combat traficul uman atrag mereu atenția asupra a patru aspecte de care trebuie să ținem și noi cont: prevenția, protecția, urmărirea penală și parteneriatul. Unii adaugă și *strategia* la această listă. Eu aș sugera bisericilor un al șaselea aspect: rugăciunea.

Este util să gândești în termenii aceștia când iei în considerare modalități în care biserica ta se poate implica în comunitate ca să ajute la soluționarea problemei în discuție.

Noi suntem sare și lumină când ne implicăm ca biserică în sectorul public (Matei 5:13-14). Bisericile pot și ar trebui să contribuie la eforturile care se depun pentru combaterea traficului uman, însă au datoria să procedeze cu înțelepciune spirituală.

PREVENȚIA

Aspectul acesta presupune identificarea, informarea și intervenția în dreptul persoanelor vulnerabile pentru a reduce sau a elimina riscul exploatării. Am găsit un caz de prevenire a traficului de persoane în 2 Regi 4 care mie îmi place foarte mult. Este vorba despre văduva care s-a dus la Elisei îngrijorată de venirea creditorului care urma să-i ia pe cei doi fii ai ei ca robi în schimbul plății unei datorii.

Elisei a întrebat văduva ce resurse are, luând în considerare întâi de toate posibilitățile femeii. Văduva i-a zis: „Slujitoarea ta nu mai are nimic în casă, decât un vas cu ulei” (v. 2). Așadar, Elisei îi spune să strângă vase goale de la toți vecinii ei. În felul acesta, comunitatea devine parte integrantă din soluție. Pe urmă, îi spune văduvei să se întoarcă acasă și să umple fiecare vas cu ulei. În urma sfatului lui Elisei, văduva are parte de ulei din belșug pe care îl poate vinde ca să-și plătească datoria și să-și susțină familia. „Cu ce va rămâne, vei putea trăi tu și fiii tăi”, i-a zis Elisei femeii (v. 7).

Nu știm numele fiilor văduvei. Prevenția este deseori anonimă. Tot ce trebuie să știm despre ei este că n-au ajuns robi. Ajutorul oferit mamei le-a asigurat un cămin sigur atât ei cât și copiii ei.

Compară această abordare cu alte abordări misionare comune care îi expun pe cei vulnerabili. Imaginează-ți biserica filmând niște băieți, cu coloană sonoră în fundal, și prezentând filmarea în fața adunării într-o duminică dimineața înainte de colecta destinată salvării acestora din necazul lor. O asemenea abordare riscă să-i jefuiască pe acești oameni de demnitatea lor și să-i transforme în niște proiecte.

Nu există niciun model standard de prevenție. Cercetează-ți comunitatea, identifică factorii de risc și resursele. Găsești metode de evaluare comunitară disponibile online, contactând CompassionLink, o agenție de consultanță la nivel mondial constituită de Adunările lui Dumnezeu.

Văduvia în vechime era o situație vulnerabilă, în cazul femeilor, comparabilă cu sărăcia și nesiguranța cu privire la păstrarea locuinței în zilele noastre. Cum poate biserica să se implice și să producă o schimbare în viețile persoanelor vulnerabile?

Dumnezeu care a umplut în mod miraculos toate vasele cu ulei ne cheamă să Îl reprezentăm pe El în lume, acoperind nevoile și schimbând situațiile.

Biserica poate ajuta în multe feluri la prevenirea traficului de persoane. De pildă, cum ar fi dacă mai multe familii din bisericile noastre și-ar deschide căminele pentru copiii aflați în plasament? Ce-ar fi dacă le-am veni în întâmpinare vecinilor noștri și i-am ajuta să-și gestioneze problema locuinței, lipsei de hrană, dependenței și altor nevoi cu care se confruntă? Ce-ar fi dacă i-am împuternici pe cei pe care îi slujim, asigurându-le o voce și un rol în acest proces?

Scriptura ne cheamă să avem grijă de cei vulnerabili. Iacov 1:27 spune: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să-i vizitezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păstrezi pe tine însuși neîntinat de lume.”

În multe biserici există deja misiuni care se ocupă de susținerea familiilor și a copiilor. Poate că acestor misiuni le mai lipsește să intre în parteneriat și să fie instruite de organizații care se ocupă de combaterea riscurilor traficului de persoane.

PROTECȚIA

Acest aspect presupune susținerea și restaurarea demnității supraviețuitorilor traficului uman. A veni în sprijinul acestor oameni nenorociți, a-i susține în durerea lor și a-i ajuta să

se vindece constituie o prioritate. Bisericile pot face lucrul acesta foarte bine.

Recuperarea supraviețuitorilor presupune a le asigura consiliere psihologică, asistență medicală, îngrijire dentară, locuință pe termen lung și formare profesională. Mai presupune și a le fi alături în vreme de nevoie, oferind sprijin emoțional și spiritual mai cu seamă victimelor care trebuie să depună mărturie la tribunal.

Personalul și voluntarii din cadrul misiunilor de recuperare vor avea nevoie de instruire profesională în asistarea centrată pe victimă, ținând cont de contextul traumatic a acesteia și punând accent pe confidențialitate. Este important ca orice persoană implicată în ajutorarea supraviețuitorilor violenței de orice fel, a exploatării, inclusiv a supraviețuitorilor traficului de persoane să aibă parte de instruire adecvată.

Fără o asemenea instruire, chiar și cel mai bine-intenționat voluntar poate să creeze confuzie și să producă durere în mod involuntar. De pildă, oamenii simt adesea nevoia să-i

Indignarea la adresa nedreptății nu-i de-ajuns. Avem nevoie de cunoașterea și priceperea insuflată de Duhul pentru a discerne pe ce cale să apucăm.

îmbrățișeze pe supraviețuitori ca să-și exprime dragostea față de ei și faptul că sunt acceptați. Cu toate acestea, persoanele exploatare nu au putut controla niciodată cine îi atinge și cine nu, motiv pentru care, dacă un membru al bisericii le cere permisiunea să-i îmbrățișeze, s-ar putea ca acești supraviețuitori ai traficului să nu-i poată refuza mai ales dacă speră să primească mâncare și alte servicii în schimb.

Un alt element vital în cazul protecției este confidențialitatea. Asta înseamnă respectarea intimității victimelor, protejarea lor de întrebări indiscrete și apărarea lor de traficanții care pot fi încă în libertate.

Voluntarii din cadrul bisericilor au deseori probleme cu confidențialitatea. Aceștia pot fi tentați să împărtășească detalii despre victime în cadrul adunărilor publice de rugăciune sau de strângere de fonduri. Din această cauză, eu recomand ca toți voluntarii să semneze un document în care este stipulată obligația confidențialității absolute.

Cel mai bun lucru pe care îl poate face orice biserică este să-i primească în sânul ei pe acești oameni răniți și să-i protejeze. Nu demult, în timpul unei conferințe organizate de Universitatea Vanguard tot pe tema traficului de persoane, Bella Hounakey, o fostă victimă a exploatării prin muncă, a scos în evidență importanța apartenenței la o biserică plină de dragoste.

„Rușinea, vinovăția, regretul pe care le porți ca supraviețuitor te urmăresc pretutindeni”, a zis ea. „E ca și cum ai fi hăituit de propria-ți umbră. Cu cât stai mai mult în preajma oamenilor care îți aduc aminte de bunătatea pe care a pus-o Dumnezeu în tine, cu atât începi să te vezi mai mult așa cum te văd acești oameni.”

„Eu credeam că epuizasem cu totul comunitatea care mă susținea”, a continuat Hounakey. Era o mână de oameni,

de credincioși, dedicați cu totul întregii mele ființe. Aceștia și-au făcut timp să cultive încredere, și-au făcut timp să mă înțeleagă și n-au forțat nota în niciun fel.”

Pentru Hounakey, susținerea pe termen lung a bisericii a fost vitală în procesul vindecării ei.

„Am înțeles pentru prima oară în viața mea că cineva voia pur și simplu să mă ajute fără să ceară nimic în schimb”, spunea ea. „Mi-a luat foarte mult timp să pricep conceptul acesta, să înțeleg că acest grup de oameni nu dorea decât să mă ducă la școală cu mașina fără să aștepte altceva de la mine. Așa m-au ajutat ei. Fiind alături de mine în mod constant.”

URMĂRIREA PENALĂ

Este acțiunea prin care se caută tragerea la răspundere a traficanților pentru faptele lor prin intermediul anchetei și a procesului.

Arestarea și urmărirea în justiție a făptașilor este datorită oamenilor legii și a tribunalelor, nu a bisericilor. Membrii bisericilor n-ar trebui să încerce niciodată să-și asume rolul de polițist sau să facă investigații sub acoperire.

Lucrul acesta poate părea evident, dar am văzut biserici și alte organizații împiedicând treaba poliției în eforturile lor nechibzuite de a expune o presupusă operațiune de trafic. Eforturile acestea sunt periculoase, inutile și probabil ilegale. Dacă bănuiești că cineva ar fi implicat în traficul de persoane, anunță autoritățile.

Ce pot face bisericile în această etapă este să ofere sprijin victimelor în timpul și după proces. Voluntarii se pot oferi să conducă victimele la tribunal, să ajute la activitățile de zi cu zi ale acestora precum cumpărarea alimentelor sau asigurarea transportului.

Nu subestima niciodată valoarea statorniciei când e vorba să fi alături de cei în nevoie.

PARTENERIATUL

Parteneriatul înseamnă să lucrezi împreună cu membrii comunității. Pe măsură ce mișcarea de combatere a traficului de persoane a început să crească, s-a definitivat tot mai mult nevoia parteneriatului. De fapt, ca să obții un grant de finanțare trebuie să prezinți un raport cu organizațiile partenere.

Ofițerii de poliție apreciază misiunile care lucrează în parteneriat pentru acordarea unei îngrijiri pline de compasiune victimelor traficului de orice fel.

Există programe guvernamentale cu bugete restrânse care colaborează bucuroși cu organizațiile care asigură resurse suplimentare.

Credincioșii au diverse talente și abilități profesionale de oferit. Cu instruire adecvată, bisericile pot deveni parteneri valoroși și pe termen lung în lupta împotriva traficului de persoane.

Parteneriatele de succes sunt întemeiate pe respect și încredere. Când prețuim, cinstim și îi slujim pe alții, cultivăm încredere. Încrederea crește când ne ținem de cuvânt și facem până la capăt ce am promis să facem.

Imaginează-ți parteneriatele între comunități ca pe o plasă de protecție. Cu cât există mai multe legături de încredere între membrii, cu atât plasa este mai rezistentă. Noi trebuie să împletim împreună plasa ca ea să fie rezistentă și să

împiedice victimele traficului de persoane să scape din ea. Nicio persoană, biserică sau organizație nu poate face lucrul acesta de una singură.

STRATEGIA

Acest aspect are în vedere structurile formale care pun obstacole în calea practicilor de exploatare.

Bisericile pot implementa strategii specifice pentru a promova drepturile omului. Un exemplu în acest sens este exploatarea forței de muncă în lanțul de aprovizionare. Propune-ți să cauți furnizori și să cumperi produse sustenabile, prelucrate pe principii etice și legale ori de câte ori este posibil.

Cunosc o rețea de biserici care a dezvoltat chiar și o strategie de achiziționare ce verifică dacă sursa de proveniență a hârtiei este etică.

Adoptă politici care pun preț mai mare pe oameni decât pe program și recunosc demnitatea fiecărei ființe umane ca fiind creată după chipul lui Dumnezeu. Politicile ar trebui să acopere și utilizarea etică a imaginilor, poveștilor de viață și a mijloacelor media, precum și asistența acordată supraviețuitorului.

Nu subestima niciodată valoarea statorniciei când e vorba să fii alături de cei în nevoie.

Ține cont de perspectiva supraviețuitorilor, fie stând de vorbă cu ei, fie citindu-le povestea de viață. Observațiile acestora din experiențele pe care le-au trăit pot încuraja biserica să adopte politici care să fie mai degrabă utile decât stânjenitoare.

În cele din urmă, stabilește strategii care îi protejează pe copii și pe adulți de abuzurile sexuale. Abuzurile de felul acesta sporesc semnificativ riscul individului de a deveni o victimă a traficului de persoane. Din nefericire, am întâlnit cazuri în care primul abuz sexual al victimelor a avut loc într-o biserică.

RUGĂCIUNEA

La fiecare pas al acestui proces, rugăciunea transmite dependența noastră de Dumnezeu. Avem nevoie de El ca să ne călăuzească inimile și să ne facă susținători eficienți ai victimelor. Avem nevoie ca Duhul Lui să ne ajute să vedem fiecare victimă, infractor, om al legii și furnizor de servicii ca oameni creați după chipul Său. Avem nevoie de gândul lui Cristos în abordarea acestor probleme complexe și dificile.

Ca rugăciunile tale să fie concentrate, o modalitate simplă ar fi să te rogi pe marginea celor cinci aspecte. Roagă-te pentru resurse în cazul prevenției, pentru înțelepciune și har în protecție, pentru izbânda celor implicați în urmărirea penală, pentru tărie în parteneriate și responsabilitate în privința strategiilor.

Roagă-te pentru victimele prinse încă în capcana lumii îngrozitoare a traficului de persoane. În prefața cărții *Ending Human Trafficking: A Handbook of Strategies for the Church Today* [Combaterea traficului de persoane: un manual de strategii pentru biserica de astăzi], autorul John Cotton Richmond, fost ambasador al Statelor Unite însărcinat cu monitorizarea și combaterea traficului de persoane, a scris următoarele: „O supraviețuitoare a traficului de persoane mi-a spus odată că singurul lucru pe care traficanții ei nu l-a putut controla a fost abilitatea ei de a se ruga. Ea se ruga lui Dumnezeu să-i curme suferința. ... Se ruga pentru oameni care să ia măsuri strategice și inteligente care să-i redea libertatea și să o ajute să propășească în ciuda traumelor suferite.”

Confrunțați cu asemenea provocări, avem datoria să ne rugăm lui Dumnezeu să ne îmbărbăteze și să ne împuternicească să putem lua măsuri strategice și inteligente.

CONCLUZIE

Problema traficului de persoane pare extrem de copleșitoare uneori, dar noi putem contribui la schimbarea câte unei povești de viață o dată.

Hall este determinată să facă lucrul acesta. Astăzi, femeia care a fost catalogată cândva „proastă” este cetățeană a Statelor Unite, autoare și susținătoare a altor victime ale traficului de persoane care rămân invizibile.

„Nimeni nu mă vede”, mărturisea Hall recent la o sesiune de instruire pe care am organizat-o în Orange County, California. „Nimeni nu mă întreba vreodată dacă eram bine.”

Hall avea 12 ani când a fost salvată. Autobiografia ei, *Hidden Girl: The True Story of a Modern-Day Child Slave* [Fata nevăzută: adevărata poveste a sclaviei unei fete din vremea noastră] constituie o amintire tulburătoare a faptului că această problemă reală continuă să afecteze oameni reali cărora nu avem voie să le întoarcem spatele.

Fiecare biserică poate juca un rol în combaterea traficului de persoane. Dumnezeu să ne dea ochi să vedem – și mâini care să slujească cu înțelepciune, înțelegere și compasiune.

Sadie Morgan, PH.D., R.N., este profesoară la Universitatea Vanguard din Costa Mesa, California, unde slujește ca directoare a Centrului Global pentru femei și justiție. Este totodată slujitoare în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. Este co-gazdă a podcast-ului *Ending Human Trafficking* și co-președintă a Misiunii Mondiale de combatere a exploatării, sclaviei și traficului sexual organizate de Adunările lui Dumnezeu. Este autoare împreună cu Shayne Moore și Kimberly McOwen Yim a cărții *Ending Human Trafficking: A Handbook of Strategies for the Church Today*.

Cum să le slujești celor **SINGURI**

**Susținerea
celor care se luptă
cu singurătatea**

de Susan Mettes

Cunosc un medic care poate să identifice problemele fizice ale unei persoane după mersul acesteia. Unde majoritatea văd doar un șchiopătat, acest medic vede o gleznă răsucită, durere în șold sau un pinten calcanean. Asemenea șchiopătatului, singurătatea poate avea o serie de cauze. Dar ca să-i ajute pe cei suferinzi, slujitorii trebuie să cerceteze îndeaproape situația ca să-și poată da seama ce se întâmplă cu adevărat.

Singurătatea în America

La începutul lui 2020, înainte ca primul val de COVID-19 să lovească Statele Unite, în urma unui sondaj realizat în colaborare cu Barna Group, am descoperit că nivelul de singurătate în țară este de-a dreptul alarmant. Aproximativ 14% dintre americani susțineau că se simt singuri tot timpul, 19% susțineau că se simt singuri în fiecare zi, dar nu în permanență, iar 21% susțineau că s-au simțit singuri în săptămâna precedentă, dar nu în fiecare zi. Cei care spuneau că nu s-au simțit singuri în săptămâna dinainte erau o minoritate (47%).

Cel mai probabil numărul celor care se confruntă cu singurătatea a crescut de atunci. Mulți și-au pierdut prieteni și rude în timpul pandemiei. Unii au rămas dezamăgiți de slujbe, relații și politică. Iar alții se simt izolați, nebăgați în seamă, neapreciați sau vulnerabili.

Singurătatea era în ascensiune chiar și înainte de pandemie. Într-un sondaj online realizat de Cigna Corporation în rândul adulților din S.U.A., numărul respondenților care au declarat stări de singurătate a crescut cu 7% din 2018 (54%) până în 2019 (61%).

Ne-ar conveni să putem arunca vina pentru toată singurătatea asta pe distanțarea socială, dar e limpede că problema existase încă înainte de apară COVID-ul.

Singurătatea este întâlnită mai cu seamă în rândul generațiilor mai tinere. În sondajul realizat de Cigna în 2019, aproximativ 8 din 10 membri ai generației Z (79%) și 71% din membrii generației Y (millennials) au recunoscut că se confruntă cu singurătatea, spre deosebire de generația Baby Boomers, unde doar 50% au declarat că se confruntă cu această problemă.

Potrivit studiului Barna, numai 32% dintre membrii generației Y (cu vârste cuprinse între 21-35 de ani la momentul sondajului) au declarat că nu s-au simțit singuri în săptămâna precedentă comparativ cu cei 43% din rândul generației X (cu vârste cuprinse între 36-54 de ani) și cei 64% din rândul generației Baby Boomers.

Căsătoria oferă o oarecare protecție împotriva singurătății. Potrivit sondajului realizat de Barna Group, peste jumătate dintre respondenții căsătoriți (56%) au declarat că nu s-au simțit singuri în săptămâna precedentă, spre deosebire de cei 38% din rândul adulților necăsătoriți.

Cu toate acestea, nu tinerețea este cauza singurătății, iar căsătoria nu este un panaceu. Sentimentul de singurătate poate afecta pe oricine. Problemele de bază încep cu relațiile.

Pierderea

Durerea provocată de moartea cuiva drag poate fi un factor în declanșarea sentimentului de singurătate. Din păcate, doliul

este o experiență de viață comună. Potrivit Biroului Național de Statistică al SUA, 86% dintre americanii de la 75 de ani în sus, din care 58% femei și 28% bărbați, s-au confruntat cu moartea partenerului de viață. Potrivit unui studiu, s-a estimat că pentru fiecare deces cauzat de COVID-19 în SUA, în medie nouă persoane au pierdut un părinte, bunic, frate, soț sau copil. Și când oamenii pierd pe cineva drag, trec printr-un proces anevoios încărcat de dor, tristețe și singurătate.

Sentimentul de singurătate poate reveni uneori și după ani de zile. Cu toate acestea, doliul nu este cauza principală a epidemiei de singurătate din SUA.

Declinul relațiilor

Câteodată suntem singuri pentru că nu avem relații suficiente de profunde, strânse și trainice, adică relații marcate atât de afecțiune cât și de loialitate.

Relațiile de familie, mai cu seamă relațiile conjugale, satisfac de cele mai multe ori nevoia de afecțiune și loialitate.

Totuși, tinerii de astăzi se căsătoresc mai târziu – asta dacă se mai căsătoresc. Între timp, majoritatea trăiesc în concubinaj.

Potrivit unui studiu realizat de Pew Research Center în 2019, adulții americani preferă să trăiască în concubinaj (59%) decât să se căsătorească (50%).

În rândul partenerilor aflați în relații de concubinaj la momentul realizării sondajului s-a înregistrat un nivel mai scăzut de încredere și satisfacție decât în rândul celor căsătoriți. De pildă, în rândul respondenților aflați în relații de concubinaj șansele erau mai mici ca aceștia să spună că partenerii le sunt loiali, că sunt interesați de binele lor sau că le spun întotdeauna adevărul. Totodată satisfacția acestora în aspecte esențiale precum comunicarea, împărțirea sarcinilor sau îngrijirea copiilor era mult mai mică.

Cu alte cuvinte, concubinajul nu este nici pe departe versiunea modernă a unei relații apropiate așa cum este căsătoria. Este doar un pas în plus pe care mulți îl fac astăzi înainte să se căsătorească sau să se întoarcă la viața de celibat și care produce adesea multă instabilitate și nesiguranță relațională.

Nici alte relații nu sunt pe teren sigur. În cartea *Fault Lines: Fractured Families and How to Mend Them* [Linii de falie: despre cum să reparați familiile rupte], profesorul Karl Pillemer din cadrul Universității Cornell a dezvăluit că 27% dintre adulții americani rupseseră complet relația cu un părinte, copil, frate sau rudenie.

Și relațiile de prietenie sunt în pericol. Potrivit Centrului de Cercetare asupra vieții americanilor, numărul prietenilor apropiați din rândul adulților americani a scăzut în ultimii ani, mai cu seamă în rândul bărbaților. În 1990, 55% dintre bărbați au declarat cel puțin șase prieteni apropiați (în afară de rude). Doar 27% dintre bărbați pretind astăzi că au atâția prieteni. Iar 15% spun că n-au niciun prieten (spre deosebire de 3% care au spus același lucru în 1990).

Vasăzică, singurătatea americanilor poate fi pusă în parte pe seama dificultății noastre de a lega și de a păstra relațiile profunde, autentice și de durată de care avem nevoie. Unii

oameni sunt singuri pentru că pur și simplu nu petrec timp suficient cu suficienți oameni.

Nevoile sociale ale introverților pot fi satisfăcute mult mai ușor decât cele ale extroverților, dar toți oamenii au nevoie de prieteni. Declinul relațiilor sugerează că această sursă de singurătate – una dintre cele mai simple de abordat – îi afectează pe mulți.

Așteptări neîmplinite

Așteptările nerealiste în relații pot, de asemenea, să genereze sentimente de singurătate. Unii au pretenții nerealiste pe care partenerii de relație nu le pot îndeplini.

Un tânăr mi-a spus odată că nu s-ar simți atât de singur dacă și-ar putea exprima părerea fără să-l contrazică cineva. Această pretenție este evident nerealistă. Neînțelegerile apar și în cele mai strânse și mai afectuoase relații – ca și în cele mai superficiale, cum dovedesc platformele de socializare.

Numai că fantezia acestui tânăr trădează o așteptare potrivit căreia cei care-l iubesc trebuie ori să fie de acord cu el, ori să-și păstreze părerile pentru sine. O persoană pentru care divergența de opinie este echivalentul respingerii cel mai probabil va respinge oamenii și se va simți tot mai singur.

Relațiile sănătoase presupun investiție de timp și sentimente. Cei care-și doresc o prietenie în care toate-s bune și frumoase și în care nu există nicio supărare cât de mică nu-și doresc prietenie cu adevărat.

Oamenii au nevoie de relații în care grija și preocuparea să fie reciprocă, iar alinarea să nu vină doar din partea unuia. O relație în care nu există reciprocitate este una superficială în care ambele părți ajung să se simtă nesatisfăcute și singure.

Potrivit lui Pillemer, părinții înstrăinați deseori își acuză generii sau nurorele că vâă discordie între ei și copiii lor adulți

în loc să-și schimbe așteptările în privința timpului și atenției acordate de copiii lor după ce aceștia se căsătoresc.

Unii întâmpină dificultăți când vine vorba să-și formeze așteptări realiste cu privire la locul lor în viața altei persoane. Chiar și atunci când au o poziție privilegiată, se simt respinși dacă nu sunt cap de afiș. Fie că e vorba de o relație cu un copil, frate sau prieten, competiția nesănătoasă pentru deținerea primului loc nu duce decât la așteptări nerealiste, disfuncții și singurătate.

Platformele de socializare joacă un rol în crearea așteptărilor nerealiste. Afișarea unei vieți perfecte în aparență le lasă oamenilor impresia că relațiile lor nu sunt suficient de bune. Sentimentul acesta aprofundează senzația de singurătate.

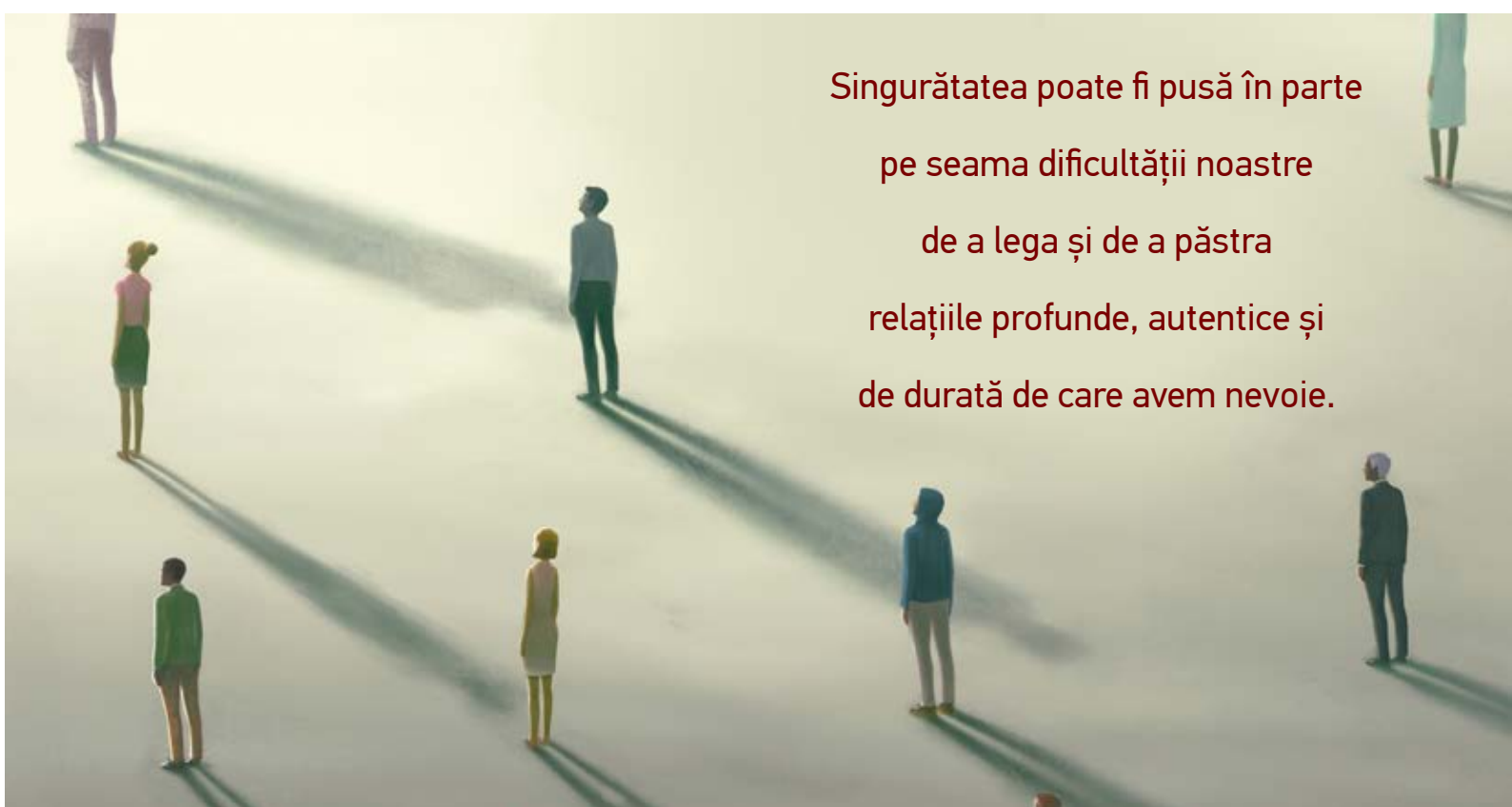
Existența atâtor modalități de comunicare poate totodată să ne dea impresia că ar trebui să fim mereu la curent dacă cuiva îi pasă de noi – și că ar trebui să-i ținem pe alții la curent în permanență cu tot ce se întâmplă în viața noastră. Lucrul acesta nu este neapărat adevărat.

Când avem pretenții nerealiste de la alții, punem presiune pe timpul și atenția lor, chiar și atunci când respectul lor față de noi rămâne nealterat. Este important să înțelegem toate aceste aspecte ca să putem cultiva relații sănătoase.

Nesiguranța

Un alt lucru care favorizează singurătatea este nesiguranța. Dincolo de criteriile statistice, i-am întrebat pe oameni cu ce alte sentimente se confruntă în afara singurătății și m-am uitat la câteva similare cu singurătatea. Nesiguranța s-a dovedit a fi strâns legată de aceasta.

Cu cât ești mai singur, cu atât ești mai predispus să te simți nesigur. De fapt, 70% dintre persoanele care se simțeau

Singurătatea poate fi pusă în parte
pe seama dificultății noastre
de a lega și de a păstra
relațiile profunde, autentice și
de durată de care avem nevoie.

singure tot timpul au recunoscut că se simțeau la fel de nesigure în fiecare zi.

La celălalt capăt al spectrului, 81% dintre respondenții neafecțați de singurătate în săptămâna precedentă s-au dovedit la fel de neafecțați de nesiguranță. Când oameni spun că se simt nesiguri, cel mai probabil spun că nu se simt prețuiți de cei din jurul lor.

Asta s-ar putea să fie și o concluzie logică în urma experiențelor pe care le-au trăit. Într-o lume a disprețului, discriminării și intimidării, mulți oameni poartă cicatricile emoționale ale abuzului și maltratării.

Unii americani trăiesc cu teama că CV-urile lor vor fi ignorate sau că viețile lor vor fi puse în pericol din cauza rasei sau etniei lor. Americanii de culoare, în special, se confruntă cu aceste obstacole, lucru care ar putea explica de ce rata singurătății în dreptul lor este în creștere.

Există, de asemenea, și alte surse care nasc nesiguranță și care au legătură cu singurătatea. Din diverse motive, unor oameni le este greu să creadă că merită atenție sau afecțiune, lucru care îi pune în dificultate când e vorba să lege relații apropiate. Acest gen de nesiguranță poate declanșa un cerc vicios al izolării și singurătății sporite în dreptul persoanelor care percep respingere acolo unde nu există așa ceva și care îi îndepărtează pe alții de ei de teamă să nu se simtă respinși.

Ce pot face bisericile în privința singurătății?

Lui Dumnezeu îi pasă de oamenii singuri. Bineînțeles că aceștia pot apela la El când se simt singuri. Totodată Dumnezeu cheamă biserica să le întindă o mână de ajutor acestor oameni prin intermediul părtașiei creștine.

Pentru a combate singurătatea, slujitorii ar trebui să facă tot posibilul ca să încurajeze cultivarea unor relații afectuoase, profunde și trainice în cadrul adunării și comunității lor.

În majoritatea cazurilor, nu există soluții instant pentru problemele care cauzează singurătatea. Nu există nici liste întregi cu măsuri dovedite de diverse studii ca fiind eficiente în combaterea singurătății.

Totuși, există cel puțin patru lucruri pe care orice biserică poate și ar trebui să le facă:

1. *Să recunoască existența singurătății.* Lucrul acesta începe cu demontarea convingerii că un bun creștin n-are cum să se confrunte cu așa ceva. Am descoperit că creștinii practicanți sunt mai predispuși decât alți americani să stigmatizeze singurătatea. Oamenii au nevoie de relații – unii cu alții și cu Dumnezeu. Singurătatea subliniază această nevoie. Însuși David a mărturisit că este singur în Psalmul 25: „Întoarce-te spre mine și arată-Ți bunăvoința față de mine, căci sunt singur și necăjit. Necazurile inimii mele s-au înmulțit; scoate-mă din nenorocirile mele” (v. 16-17).

2. *Să încurajeze relațiile sănătoase.* Când înveți principii biblice despre felul în care oamenii ar trebuie să se raporteze unii la alții, abordează și subiectul gestionării sentimentului de respingere care duce adesea la singurătate.

O strategie eficientă ar fi să-i ajuți pe oameni să reîncadreze interacțiunile pe care le regretă prin tratarea presupunerilor lor negative ca ipoteze care trebuie dovedite – sau infirmate – cu probe.

De pildă, să presupunem că fiica adultă a unui cuplu n-a venit acasă de sărbători, iar părinții ei cred că motivul ar fi ginerele care, chipurile, nu-i agreează. Ca să contracarezi această presupunere dăunătoare relației, întrebă-i dacă pot dovedi că nu există nicio altă posibilă explicație cum ar fi lipsa de timp liber sau obligația de a petrece sărbătorile nu numai cu ei, ci și cu rudele din partea soțului. Dacă părinții n-au cum să dovedească lucrul acesta, încurajează-i să nu strângă amărăciune în inima lor sau să nu se poarte ca și când suspiciunile lor ar fi întemeiate.

Cu alte cuvinte, a manifesta bunăvoință în modul în care gândești despre interacțiuni și relații poate ajuta la anularea oricărui cerc vicios al disfuncției relaționale și al singurătății.

După cum spune Iacov 1:19: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire și încet la mânie.”

Cu cât
ești mai
singur,
cu atât ești
mai predispus
să te simți
nesigur.

Uneori oamenii sunt respinși, trădați și abuzați, e-adevărat. Cu toate acestea, răzburarea și amărăciunea nu sunt atitudini care-L onorează pe Cristos. El are speranță și vindecare și pentru aceia care suferă din pricina traumelor relaționale.

Arată-le oamenilor calea iertării fără să le bagatelizezi durerea. Și înfruntă nedreptatea când ești martor la ea. Ajutându-i să înfrunte respingerea fățișă sau percepută într-un mod demn de Cristos reduce riscul acestora de a cădea în plasa singurătății.

3. Să le asigure oamenilor singuri sentimentul că aparțin.

Apartenența și singurătatea nu conviețuiesc niciodată prea mult.

Sentimentul de apartenență este o legătură mutuală care se formează în timp prin interacțiuni frecvente și suficient de plăcute. Desigur că nu putem forța pe cineva să simtă că aparține. Apartenența trebuie să o cultivăm împreună.

Biserica ar trebui să se priceapă la asta. În definitiv, Scriptura îi îndeamnă pe credincioși să se strângă laolaltă și să se încurajeze unii pe alții (Evrei 10:25).

Slujitorii pot susține acest sentiment al apartenenței prin susținerea familiilor sănătoase. De pildă, dacă biserica ta găzduiește nunți sau oferă consiliere premaritală, stabilește prețuri acceptabile sau oferă sprijin financiar. Și nu te limita doar la nuntă. Oferă îngrijire și călăuzire și înainte, și după căsătorie.

4. Să încurajeze apropierea. A împărtăși din timpul și locul tău cu ceilalți este un mod direct prin care poți combate singurătatea. Apostolii le-au spus în repetate rânduri creștinilor să fie ospitalieri (Romani 12:13; Evrei 13:2; 1 Petru 4:9; 3 Ioan 8).

Ce înseamnă astăzi să fii ospitalier? În primul rând să fii amabil în biserică și probabil să te întâlnești cu cineva într-un spațiu neutru dinafara bisericii, bunăoară la un restaurant.

Mai mult decât atât, a fi ospitalier înseamnă a-ți deschide casa și viața pentru ceilalți. Mulți au găsit moduri sigure de a face lucrul acesta chiar și în timpul pandemiei.

Oamenii obligați să rămână în casă sau persoanele văduve sunt într-un mai mare pericol de a se simți singure. La fel pot fi și tinerii sau persoanele care sunt noi în zonă. Adulții celibatari se pot simți și ei foarte singuri sau izolați mai ales de sărbători.

Dacă obișnuiești să faci vizite doar cu ocazia nașterilor sau a înmormântărilor, s-ar prea putea să eșuezi când vine vorba să ajuți oamenii care sunt cu adevărat în nevoie. Tranzițiile către independență pot fi deosebit de marcate de singurătate,

la fel și îngrijirea copiilor mici sau deprinderea de a trăi lipsit de mobilitate. Unii creștini sunt chemați în anumite misiuni sau sunt puși în astfel de situații încât n-au cum să rămână într-o biserică mai mult de câțiva ani.

Ținând cont de toate acestea, ce-ar fi să lărgiești orizonturile bisericii tale și să trimiți slujitori sau voluntari care să ajute oamenii în treburile lor zilnice? Membrii bisericii care trimit felicitări sau livrează caserole cu mâncare s-ar putea să descopere că sunt vindecați de singurătate când fac lucruri mărunte de felul acesta pentru alții.

Părtășia în biserică

Biserica are un rol de jucat în combaterea singurătății prin încurajarea relațiilor satisfăcătoare. Asta înseamnă a ajuta la formarea acestor relații, a învăța principii de relaționare, a fi alături de cei întristați, a aplana conflicte și a cultiva o cultură a încrederii, prieteniei și apartenenței.

Un motiv pentru care ne adunăm laolaltă este ca să ne încurajăm unii pe alții. Și a face lucrul acesta este un prim pas sănătos în direcția asta, dar nu ne putem limita la atât. Trebuie să vorbim despre comunitate, dar trebuie să o și clădim. Lucrul acesta se întâmplă în mare parte organic, când oamenii se implică în viața bisericii.

Dacă promovăm programe și evenimente, răstimp în care ignorăm relațiile, pierdem din vedere ce este mai important. Dar dacă ne impunem să ne implicăm în viețile semenilor noștri oferindu-le prietenia noastră, putem combate singurătatea prin tot ceea ce facem – fie că ne închinăm, fie că adunăm scaunele, fie că îi hrănim pe cei înfomețați.

Când facem dreptate, când iubim îndurarea și umblăm smeriți cu Dumnezeu nostru (Mica 6:8), iubindu-ne semenii ca pe noi înșine (Marcu 12:31), oamenii din jurul nostru nu se vor mai simți atât de singuri.

Susan Mettes este cercetătoare și expertă în psihologie comportamentală, editoare la revista Christianity Today și autoare a cărții *The Loneliness Epidemic: Why So Many of Us Feel Alone And How Leaders Can Respond* [Epidemie de singurătate: De ce mulți dintre noi ne simțim singuri și cum pot slujitorii să ne ajute]

MAREA TRIMITERE ÎN LUMINA REVENIRII DOMNULUI

**Cinci cerințe esențiale
pentru
propovăduitorii EVANGHELIEI**

de GEORGE O. WOOD

Romancierul Lloyd Douglas a povestit la un moment dat că un bărbat s-a dus în vizită la profesorul său de vioară și l-a întrebat:

– Ce mai e nou?

– Îți spun eu ce mai e nou, a zis profesorul. Și-a luat diapazonul și l-a lovit. Asta-i nota La, a anunțat el. Acuma, la etaj o soprană repetă întruna și mereu cântă fals. Alături locuiește un violoncelist care cântă foarte prost la instrument. Pianul vecinului de vizavi e dezacordat. Sunt înconjurat de gălăgie infernală zi și noapte.

Lovind din nou diapazonul, profesorul a continuat:

– Asta-i nota La astăzi. Nota La va fi și mâine. Și nota La va fi tot timpul.

Dorința mea este să adevăresc că nota La a învățaturii biblice despre revenirea lui Cristos așa cum se leagă de împlinirea Marii Trimiteri este neschimbată. Dacă vei studia fiecare pasaj din Noul Testament despre a doua venire, vei descoperi că aceasta este o fericită speranță și un ajutor pentru biserică. Iar această speranță ne dă tărie pentru ca inimile noastre să nu se ofilească, mâinile să nu ne obosească și capul să nu ni se plece sub povara vieții și a împotrivirii din partea lumii. Mesajul glorios al revenirii lui Cristos însuflețește biserica și ne ajută să rămânem sârguincioși în vestirea Evangheliei.

Toate pasajele din Noul Testament despre a doua venire se încadrează într-una dintre următoarele teme. Speranța revenirii Domnului nostru...

1. ne oferă un imbold puternic de a trăi în neprihănire zi cu zi;
2. ne impulsionează să ne asumăm riscuri enorme pentru Împărat și Împărăția Lui;
3. ne întărește hotărârea de a răbda până la sfârșit;
4. ne păstrează sub ochi perspectiva răsplătirii;
5. ne face să tânjim după întâlnirea cu El, Cel pe care-L slujim și-L iubim.

Să bem dar cu nesaț din izvorul ajutorului pe care-l găsim în doctrina fericitei speranțe în așa fel încât să prindem curaj ca să ne îndreptăm spatele și să ne ridicăm capetele, pentru că răscumpărarea noastră se apropie (Luca 21:28).

TRĂIM ÎN NEPRIHĂNIRE?

Speranța revenirii Domnului nostru ne oferă un imbold puternic de a trăi neprihăniți zi de zi. Isus ne-a dat exemplu de niște penticostali care nu intră în Împărăția veșnică:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu Care este în Ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profetizat noi în Numele Tău? Și n-am alungat noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?». Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi cei ce comiteți fărădelege!» (Matei 7:21-23).

De ce nu sunt oamenii aceștia calificați pentru Împărăție? Deoarece au confundat facerea voii lui Dumnezeu cu a fi în voia Lui. Ei au crezut că faptele lor exterioare îi vor acredita, însă Domnul se uita la cât de neprihăniți erau în inima lor. În ciuda lucrării lor carismatice, Isus i-a alungat, acuzându-i că sunt lucrători ai fărădelegii.

Știm cu toții cine sunt indivizii care se încadrau în această categorie: cei care le predicau mulțimilor numeroase și făceau lucrări impresionante, numai că felul lor de viață nu purta însemnele lui Cristos. Erau plini de mândrie și trăiau pe picior mare. Acceptau jertfele văduvelor, dar ei se lăfăiau ca niște regi. Propovăduiau o viață răstignită, dar ei purtau cele mai scumpe haine și bijuterii și vorbeau ca niște cetățeni ai Ierusalimului, deși trăiau asemenea celor din Sodoma.

Carisma fără caracter duce la catastrofă. Isus ne-a îndemnat să veghem în așteptarea venirii Lui: „Vegheați, deci, pentru că nu știți când vine stăpânul casei – sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșului, sau dimineța – și nu cumva ca, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind! Ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: vegheați!” (Marcu 13:35-37). Iată câteva moduri în care creștinii adorm și, în consecință, nu mai veghează:

- Trăiesc o viață materialistă în care pun preț pe strângerea de comori pe pământ, nu de comori în Cer (Matei 6:19-21).
- Abuzează de confrății lor în slujire prin cuvinte și gesturi care trădează asprime, răstimp în care duc o viață destrăbălată (Matei 24:45-51).
- Dovedesc o mentalitate de capră care pune viața creștină pe picior de egalitate cu succesul, în loc să dea dovadă de inimă de oaie care pune preț pe slujire: a da hrană celor înfomețați și apă celor însetați, a primi cu bunăvoință pe străin, a îmbrăca pe cel gol și a vizita pe cel bolnav și întemnițat (Matei 25:31-46).

Refuză să spună nu fărădelegii și firii pământești, ducând astfel o viață lipsită de cumpătate, dreptate și evlavie în așteptarea fericitei noastre speranțe – venirea glorioasă a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos (Titus 2:11-14).

Cum trăim noi în lumina adevărului sfințitor al revenirii Sale? Scriptura spune că nu ducem lipsă de niciun dar spiritual în așteptarea descoperirii Domnului nostru Isus

Cristos (1 Corinteni 1:7). Inimile noastre sunt întărite, fără vină și sfinte înaintea lui Dumnezeu la venirea Domnului nostru cu toți sfinții Lui (1 Tesaloniceni 3:13). Nouă nu ne este rușine de El și de cuvintele Sale, iar Lui nu-I va fi rușine de noi când va veni în gloria Tatălui (Marcu 8:38; Luca 9:26). Înțelegem vremea în care trăim. Ne trezim din somn fiindcă mântuirea noastră este mai aproape acum decât atunci când am devenit credincioși. Ne dezbrăcăm de faptele întunericii și ne îmbrăcăm cu armele luminii, pentru că ziua se apropie (Romani 13:11-12). Și fiindcă știm că pământul cu tot ce este pe el va arde, avem o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu (2 Petru 3:10-13).

Așteptarea revenirii Domnului presupune să fim pe picior de plecare. Apostolul Ioan surprinde efectul așteptării asupra stilului nostru de viață: „Știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are speranța aceasta în El se curățește, așa cum și El este curat” (1 Ioan 3:2-3).

În ultimii câțiva ani, mișcarea penticostală a scăzut în ochii lumii acesteia din cauza lipsei de neprihănire a credincioșilor din sânul ei. Scandalurile au afectat strădaniile noastre din toată lumea de a împlini Marea Trimitere. În multe locuri ne-am pierdut bunul nume – și durează ani să ne redobândim credibilitatea.

Însă, dacă credem că asemenea scandaluri au fost cauzate doar de greșelile unora, nu facem decât să repetăm greșelile din trecut. Sistemul nostru le-a permis să propășească fără a lua măsuri împotriva lor cu mult înainte ca păcatele să iasă la iveală. Nu i-am înfruntat în excesul, aroganța și atacurile lor necruțătoare la adresa altor credincioși. I-am invitat la conferințele noastre, i-am pus în locuri de cinste și i-am invidiat în taină pentru stilul lor de viață îmbelșugat și pozițiile lor de autoritate. Am confundat strălucirea cu evlavia, mărimea cu puterea și autopromovarea cu ungerea.

Așteptarea revenirii Domnului presupune să fim pe picior de plecare.

Noi avem nevoie de conducători evlavioși care să fie slujitori. Să punem dar capăt stilului de viață excesiv și să-i promovăm în mijlocul nostru pe cei care sunt slujitori, nu lacomi după colecte. Să nu umblăm cu două măsuri, pretinzându-le unora să se sacrifice pentru Evanghelie, în timp ce pe alții îi lăsăm să trăiască din grăsimea pământului. „Să curgă judecata ca apele și dreptatea ca un pârâu care nu seacă niciodată” (Amos 5:24).

Întrebări pentru reflecție:

Dacă Isus ar veni astăzi, mi-aș dori să-I ies în întâmpinare? Sau aș căuta mai întâi să repar o relație? Sau să iert pe cineva? Sau să renunț la un păcat? Sau să îndrept o neglijență? Oare am nevoie de un botez mai profund în dragostea Lui?

SUNTEM GATA SĂ RISCĂM ORICÂT?

Speranța revenirii Domnului ne impulsionează să ne asumăm riscuri enorme pentru Împărat și Împărăția Lui.

Isus a spus o pildă despre un om care nu și-a asumat niciun risc. Știind că stăpânul său se va întoarce și îi va cere socoteală pentru talantul încredințat, l-a apucat spaima și a îngropat talantul în pământ. N-a câștigat nimic de pe urma talantului, așa că stăpânul i-a luat talantul, iar pe slujitorul nevredețnic l-a alungat dinaintea lui (Matei 25:14-30).

Într-o bună zi, Isus ne va întreba ce am lucrat pentru El. Ce-I vom răspunde? Cu cât e mai mare riscul, cu atât e mai mare răsplata.

Noi, penticostalii, ne apropiem de sfârșitul celui de-al unsprezecelea deceniu al existenței noastre. Unii dintre noi și-au asumat riscuri enorme pentru Dumnezeu. Au înfipt steagul Evangheliei în locuri dificile, sacrificându-și viețile lor și ale familiilor lor. În orice loc unde există o lucrare a lui Dumnezeu, vei descoperi povestea unora care și-au asumat riscuri enorme.

Într-o bună zi, Isus ne va întreba ce am făcut pentru El. Ce Îi vom răspunde?

Un exemplu în acest sens este misionarul J. W. Tucker din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu. El a slujit în Congo-ul belgian din 1939, unde a locuit în orașul Paulis. (Astăzi, orașul poartă numele Isiro și este capitala provinciei Haut-Uele, o regiune în nord-estul Republicii Democrate Congo.)

În noiembrie 1964, în timpul revoltei Simba, Tucker a fost prins de gloată și bătut cu băte, ciomegi, sticle sparte și pumni. Țipetele sale au putut fi auzite de la blocuri distanță în cele 45 de minute câte i-au trebuit mulțimii ca să-l omoare. Cei care l-au prins, i-au luat apoi cadavrul, l-au aruncat pe podeaua unui camion, l-au transportat la vreo 50 de mile și l-au azvârlit în apele care mișună de crocodili ale râului Bomokandi. Tucker a riscat totul. Și pentru ce? Numai timpul va putea spune.

Râul Bomokandi curge prin regiunea Nganga unde locuiește tribul Mangbetu. La vremea aceea, acest trib nu auzise deloc mesajul Evangheliei. De-a lungul deceniilor, s-au depus multe eforturi de a ajunge la ei, inclusiv de către misionarul britanic C. T. Studd, care oricum n-a reușit să

convertească pe nimeni. Descurajat, Studd s-a dus în altă parte, punându-și eforturile în slujba Misiune Africane din interiorul țării, care înregistrase prea puține rezultate în ciuda misiunilor de decenii în zonă.

Îngrijorați din cauza violenței revoltei Simba, conducătorii tribului Mangbetu l-au convins pe vestitul și competentul ofițer de poliție, poreclit „Brigadierul”, să se mute din Isiro în Nganga ca șef al poliției locale. S-a întâmplat că Tucker izbutise să-l câștige pe bărbatul acesta pentru Domnul înainte să fie ucis.

Când Brigadierul a venit la Nganga, el a început să le propovăduiască Evanghelia oamenilor din tribul Mangbetu, singura cale spre pace. Printre oamenii tribului circula o vorbă: „Dacă sângele vreunui om curge prin râul nostru Bomokandi, trebuie să-i ascultăm mesajul.” Brigadierul s-a folosit de zicala aceasta pentru a-și depune mărturia:

„Cu ceva timp în urmă, un om a fost ucis, iar cadavrul i-a fost azvârlit în râul vostru, Bomokandi. Crocodilii din râu l-au devorat. Sângele lui a curs în râul vostru. Dar înainte să moară, el mi-a încredințat un mesaj. Acest mesaj se referă la Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Cristos, care a venit în această lume ca să-i salveze pe cei păcătoși. El a murit pentru păcatele omenirii; El a murit pentru păcatele mele. Eu am primit acest mesaj care mi-a schimbat viața. Acum, dacă bărbatul acesta (Tucker) ar fi astăzi aici, v-ar spune același mesaj. El nu este aici, dar mesajul lui este același. Și pentru că acesta este mesajul bărbatului a cărui sânge a curs în râul vostru, trebuie să luați aminte la el.”

Mesajul acesta a fost cheia care a dus la trezirea tribului Mangbetu. Curând după aceea, bisericile din Isiro au trimis pastori și evangheliști în Nganga. Evanghelia însoțită de semne și minuni a prins rădăcini și mulți dintre ei au început să-L urmeze pe Cristos.

Astăzi, printre oamenii din Mangbetu există mii de credincioși penticostali și zeci de biserici care își au originea spirituală în mesajul impresionant despre un om al cărui sânge a curs în râul Bomokandi.

Revenind la pilda lui Isus despre talanți, singura persoană care pierde vreodată este acela care nu-și asumă niciun risc. Chiar și un martir ca Tucker pare să fi riscat degeaba; dar când cărțile veșniciei vor fi deschise, se va vedea un rezultat cu totul diferit.

Întrebări pentru reflecție:

Dacă Isus ar veni astăzi, m-ar găsi asumându-mi riscuri? În ce situații riscante sunt prins chiar acum de dragul Numelui Său? Există vreo situație în care teama m-a făcut să dau înapoi de la planul lui Dumnezeu pentru mine în loc să risc având credință în El? Sunt dispus să-mi pierd confortul de dragul Numelui Său? Riscurile pe care mi le asum au scopul de a produce rezultate pe termen lung sau sunt doar niște reacții nebunești la impulsurile mele de moment? Am curajul să-mi asum riscuri enorme astăzi pentru Regele meu?

SUNTEM HOTĂRÂȚI SĂ RĂBDĂM PÂNĂ LA SFÂRȘIT?

La 4 iulie 1952, o dramă se desfășura în largul coastei Californiei de Sud. O tânără pe nume Florence Chadwick

Așteptarea revenirii Domnului ne fericește inimile în zilele urâte și pustii. Ea ne asigură determinarea de a merge mai departe.

s-a repezit în Oceanul Pacific cu intenția să străbată înot canalul de 26 de mile care leagă Insula Catalina de coasta californiană. Era obișnuită să înoate pe distanțe lungi; a fost prima femeie care a trecut înot Canalul Mânecii dintr-o parte în alta.

Apa era rece ca gheața în ziua aceea. Ceața era atât de densă încât abia distingea bărcile din echipa ei. În câteva rânduri, rechini au fost alungați cu focuri de armă. Chadwick a înnotat mai mult de cincisprezece ore înainte să ceară să fie scoasă din apă – la doar o jumătate de milă distanță de obiectivul ei.

Chadwick a eșuat nu din cauza frigului, a fricii sau a epuizării, ci din cauza ceții. Ea a mărturisit mai târziu:

– Nu vreau să mă scuz, dar dacă aș fi văzut pământul, aș fi reușit.

Două luni mai târziu, Chadwick a coborât pe aceeași plajă, s-a avântat în apele aceluiași canal și a parcurs înot aceeași distanță. A doborât un nou record fiindcă a putut să vadă pământul. Domnul nostru știe ce înseamnă ceața. Iată cu ce au comparat El și apostolii Săi această ceață:

- O ură atât de puternică și fărădelege atât de mare încât dragostea celor mai mulți se va răci și numai cel ce va răbda până la sfârșit va fi mântuit (Matei 10:22; 24:12-14).
- O suferință atât de cumplită încât va părea să întrecă gloria viitoare, care urmează să ne fie descoperită (Romani 8:18).
- Necazuri atât de grele încât vei avea nevoie de scutul puterii lui Dumnezeu până la venirea mântuirii care este gata să fie descoperită în vremea de pe urmă (1 Petru 1:3-9).
- O încercare de foc care va părea neobișnuită, iar întunericul ei va putea fi eclipsat numai de bucuria interioară că ai parte de suferințele lui Cristos și de bucuria exterioară care va veni la descoperirea gloriei Lui (1 Petru 4:12-14).

Cine va împiedica îndeplinirea Marii Trimiteri? Credincioșii descurajați și deprimați. Copiii lui Dumnezeu care și-au pierdut speranța în bezna umbrelor pământului. Așteptarea revenirii Domnului ne fericește inimile în zilele urâte și pustii. Ea ne asigură determinarea de a merge mai departe.

Pavel ne amintește că nu suntem lipsiți de speranță (Efeseni 2:12). Trebuie să avem ochii inimii luminați, ca să cunoaștem care este speranța chemării Lui, care este bogăția gloriei moștenirii Lui în poporul sfinților și care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi cei care credem (Efeseni 1:18-19). Noi știm că după ispită urmează coroana vieții; prin urmare, putem să ne bucurăm încă de pe-acum (Iacov 1:12). Așa cum fermierul este chemat să aștepte rodul

prețios al pământului, și noi suntem chemați să fim răbdători pentru că venirea Domnului este aproape (Iacov 5:7-9).

Fiindcă vom primi ceea ce ne-a fost făgăduit, să nu ne părăsim încrederea ca cei care dau înapoi spre pierzarea lor, ci să fim printre cei care perseverază și au credință pentru mântuirea sufletului (Evrei 10:35-39). Să luăm pentru noi cuvântul Domnului către biserica din Filadelfia: „Eu vin curând. Ține cu fermitate ceea ce ai, pentru ca nimeni să nu-ți ia coroana” (Apocalipsa 3:11). În Duhul, acceptăm îndemnul de a ne ține strâns de speranța care ne-a fost pusă înainte ca să avem parte de o puternică încurajare. Noi avem această speranță ca pe o ancoră a sufletului, sigură și fermă, care pătrunde dincolo de draperie, acolo unde predecesorul nostru, Isus, a intrat pentru noi (Evrei 6:18-20).

Speranța pe care ne-o punem în El (2 Corinteni 1:10) ne va dărui determinarea de a rămâne credincioși, de a ne îndeplini chemarea. Nu devenim escapiști dacă credem în revenirea Lui iminentă. Ci suntem întăriți și motivați să acționăm. Vestea bună a revenirii Sale dă suflu acțiunilor noastre și ne umple de o așteptare fericită. În cartea, *Creștinismul redus la esențe*, C.S. Lewis a descris foarte exact efectul speranței asupra noastră: „Dacă citiți istoria, veți descoperi că creștinii care au făcut cel mai mult pentru lumea actuală sunt tocmai aceia care s-au gândit cel mai mult la lumea viitoare... Numai de când creștinii au încetat în mare măsură să se mai gândească la lumea viitoare, numai de atunci încoace au devenit atât de ineficienți în lumea aceasta. Țintiți spre Cer și pământul vă va fi dat «pe deasupra»: țintiți spre pământ și nu veți primi nici pământul și nici cerul.”

Întrebări pentru reflecție:

Sunt hotărât să răbd până la sfârșit? Sunt încercările din viața mea și mai grele din cauză că am pierdut speranța strălucitoare a revenirii Sale? Privesc spre pământ în loc să privesc spre cer?

MAI AVEM PERSPECTIVA RĂSPĂTIRII ÎNAINTEA OCHILOR?

Unchiul meu, Victor Plymire, a fost un misionar pionier în China și Tibet. Și-a început misiunea pe meleagurile acelea în 1908 și a slujit timp de 16 ani până să se convertească primul băștinăș. Majoritatea misionarilor ar fi renunțat descurajați – dar el a fost hotărât să persevereze.

În al 19-lea an de slujire, fiul de șase ani și soția sa au murit amândoi de variolă la interval de o săptămână unul de celălalt. I s-a refuzat dreptul să-i îngroape în cimitir, așa că a cumpărat un petic de pământ pe o colină din afara orașului. Era în toiul iernii. Abia a găsit suficientă putere să sape măcar un mormânt pentru amândoi în pământul înghețat bocnă.

Care a fost răsplata pentru toată slujirea lui?

Noi, mai ales cei din Occident, trăim într-o vreme a recompensei imediate. Ne așteptăm la recompensă imediată pentru efortul depus, serviciul oferit și investiția făcută.

Numai că Scriptura vorbește despre o răsplată viitoare. „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața, de dragul Meu și de dragul Evangheliei, o va salva” (Marcu 8:34-35).

Unchiul Victor a murit în 1956 fără să afle vreodată ce a urmărit Dumnezeu prin moartea soției și fiului său. În 1988, conducerea bisericii pe care Victor Plymire o plantase în zonă a vrut să redeschidă oficial porțile acesteia. Li s-a refuzat permisiunea pe motiv că biserica n-avea nicio dovadă că edificiul construit de unchiul meu pe terenul cumpărat chiar de el funcționase vreodată pe post de biserică. Autoritățile știau adevărul, ca de altfel toți locuitorii orașului, numai că își băteau joc de pastorul bisericii, fiul unui slujitor martirizat, căruia Plymire îi încredințase misiunea în 1949.

Aflat într-o situație disperată, pastorul l-a întrebat pe verișorul meu, David Plymire, dacă nu avea vreo dovadă scrisă care să ateste faptul că proprietatea misiunii aparținea bisericii. David a căutat în dosarele tatălui său din Springfield, Missouri. În ele a găsit un document care atesta nu dreptul de proprietate asupra misiunii, ci asupra mormântului de pe deal.

Din motive pe care numai Dumnezeu le știe, Victor Plymire a intabulat mormântul pe numele bisericii. David Plymire s-a întors în China și i-a dat actul de proprietate pastorului. Autoritățile locale au acceptat actul ca dovadă incontestabilă a existenței bisericii. Proprietatea le-a fost restituită, iar biserica și-a redeschis porțile.

Așa se face că după un secol, înțelegem câte puțin din întinericul prin care a trecut misionarul. Nu Dumnezeu a provocat decesul primei soții și a primului fiu al lui Victor Plymire. Cu toate acestea, El s-a folosit de pierderea aceasta ca să statornicească biserica din oraș. Plymire n-a știut niciodată ce s-a întâmplat cu biserica, dar noi putem vedea acum că sacrificiul lui a fost răsplătit și aici.

Pentru el va veni ziua unei răsplătiri și mai mărețe. Mormântul se va deschide și cei morți vor învia ca să-și primească răsplata chiar din mâna lui Isus. Răsplata aceea va eclipsa orice întristare.

Pentru copiii lui Dumnezeu ultimul mesaj pe care ni l-a lăsat Isus în Scriptură este o mare mângâiere: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să răsplătesc fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12).

Întrebări pentru reflecție:

Care va fi răsplata mea în ziua aceea? Mi-am purtat crucea în fiecare zi, suferind pentru Evanghelie, pentru că n-am avut încotro sau pentru că asta a fost alegerea mea? Am fost credincios adevărului? Poate El conta cu adevărat pe mine astăzi?

TÂNJIM DUPĂ ÎNTÂLNIREA CU EL?

Ultima oară când biserica a fost atât de mică încât să încapă într-o singură încăpere a fost în Ziua Cincizecimii. Cu ocazia aceea, 120 de suflete erau adunate laolaltă. Dar când s-a coborât Duhul Sfânt peste ei, la numărul bisericii s-au adăugat trei mii de suflete într-o singură zi. De-atunci, biserica nu s-a mai adunat niciodată într-o singură încăpere.

Având amănuntul acesta în minte, meditează puțin la ce s-a întâmplat în timpul Cinei Domnului. Isus a luat paharul și a zis: „Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea cu voi din acest rod al viței până în ziua aceea, când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29). După ce a spus lucrul acesta, Isus a cântat un imn cu ucenicii Săi, după

care a ieșit împreună cu ei să se ducă pe Muntele Măslinilor (v. 30).

Pesemne că nu găsim nimic neobișnuit în aceste versete: pahar, imn, plecarea pe munte.

Dar dacă ai participat vreodată la sărbătoarea Paștelui, știi că în noaptea Paștelui se beau patru pahare de vin la intervale stabilite. Ele simbolizează cele patru fațete ale promisiunii

Imaginează-ți sala ospățului, imensă cât vezi cu ochii, dar atât de intimă încât ne vom simți cu toții parte din ea.

din Exodul 6:6-7: „Vă voi scoate.” „Vă voi elibera din sclavia egiptenilor.” „Vă voi răscumpăra.” „Vă voi lua ca popor al Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru.”

Fiecare pahar trebuia golit la un moment anume: primul, la început; al doilea, după mâncarea ierburilor amare și a fructelor fierte, dar înainte de împărțirea mielului; al treilea, numit uneori și paharul răscumpărării, după ce se consuma carnea de miel.

Obiceiul era să se rămână împreună la masă câteva ore bune după mâncare în timpul cărora se purtau conversații profunde despre lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu din trecut și din viitor. Pe urmă se cântau câțiva psalmi de laudă (113 – 118, sau Halel).

Paștele se încheia după ce toată lumea sorbea al patrulea pahar de vin, cel al desăvârșirii, în cinstea răscumpărării pe care Dumnezeu o va desăvârși în viitor: judecata lui Dumnezeu asupra necredincioșilor și strângerea celor răscumpești la Ierusalim.

Dacă ai citit cu atenție Matei 26, ai observat probabil că au băut din pahar înainte să cânte psalmii. Potrivit obiceiului, urma al patrulea pahar, dar Isus cu ucenicii Său „au ieșit” pur și simplu (v. 30).

Ce s-a întâmplat? Isus a pus capăt cinei înainte de vreme. Când a zis „nu voi mai bea din acest rod al viței” (v. 29), El ținea în mână al treilea pahar. Al patrulea pahar nu l-a mai băut.

Al treilea pahar este paharul răscumpărării. Noi îl bem cu ocazia Cinei Domnului când ne amintim de moartea răscumpeștoare a Domnului nostru până va veni El (1 Corinteni 11:26).

Când vom termina cina și vom bea al patrulea și ultimul pahar, paharul desăvârșirii? Isus a zis că îl „voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29). Lucrul acesta nu se va întâmpla decât atunci când biserica va fi adunată din nou în aceeași încăpere, la Sărbătoarea Nunții Mielului.

Imaginează-ți sala ospățului, imensă cât vezi cu ochii, dar atât de intimă încât ne vom simți cu toții parte din ea. Privește mesele întinse și acoperite cu in, vasele și tacăturile cerești, de o eleganță și frumusețe orbitoare. Tavanele boltite sunt împodobite cu steaguri, iar curcubeiele în nuanțe create de Marele Maestru Înșuși ne încântă privirile și simțurile.

Orchestrale intonează o simfonie de laudă în sunetele harpelor, țimbalilor, trâmbițelor, lăutelor, clopotelor, goarnelor, viorilor și clarinetelor. Din când în când, instrumentele tac și gloriosul cor îngeresc cântă cântări de bucurie care șterg orice amintire a nopții încărcate de durere de pe pământ.

Mesele încărcate sunt pentru oaspeții care au fost spălați în sângele Mielului. Ei sunt îmbrăcați în alb – deși, dacă te vei uita mai atent, vei vedea că albul pare să se schimbe miraculos preț de o clipă în haine pământești, iar majoritatea mesenilor poartă culorile sumbre ale țărânilor și prizonierilor.

Un înger pășește pe estradă și anunță: „Vă rog rămâneți la locurile voastre. Masa va începe dintr-o clipă în alta.”

În sală se așterne tăcerea. Ne uităm la vasta tapiserie de oaspeți din marea adunare. Și vedem toate fețele strălucind de bucurie.

Alaiul apostolilor, profeților și martirilor care au suferit zăduful zilei și au rămas credincioși se îndreaptă spre masa principală. Apoi sosește momentul. Se ridică și ultimul oaspete de pe pământ. Un alt înger anunță Musafirul de Onoare: „Vi-L prezint pe Isus din Nazaret, Regele Regilor și Domnul Domnilor!”

Trompetele încep să sune, iar miriadele de îngeri cântă osanale. Garda de onoare a cerului se revarsă în sală fluturând steaguri.

Apoi intră El, de o frumusețe plină de măreție. Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu se îndreaptă spre locul de onoare. Se așterne tăcerea în sală. Glasul Lui sparge liniștea: „Bine ați venit la Sărbătoarea Nunții Mele. Să bem, dar, paharul

desăvârșirii.” Și împreună cu El, sfinții din toate veacurile, de orice neam, limbă sau cultură, din sate și orașe, de la ferme și din locuri izolate – toți închină paharul în cinstea Lui. Și în acel moment, când sorbim din al patrulea pahar, saga răscumpărării se încheie, iar veșnicia ne stă înaintea.

În prezent, mai sunt încă invitații de trimis. Lista musafirilor este incompletă. Prin pilda pe care ne-a lăsat-o în Scriptură, Domnul ne-a oferit privilegiul de a invita pe oricine la Nunta Mielului: „Ieși pe drumuri și pe la garduri, și silește-i pe oameni să vină, ca să mi se umple casa” (Luca 14:23).

Faptul că știm despre marea întâlnire cu Cristos ar trebui să ne îmboldească să ascultăm degrabă porunca Lui de a duce Evanghelia la orice făptură, indiferent de neam, de vârstă, de limbă, de culoarea pielii, de starea de sănătate, de gen, de situația financiară, de nevoie sau de idolii la care se închină.

Întrebări pentru reflecție:

Chiar îmi este dor de El sau m-am prea obișnuit cu confortul? Chiar mă doare pentru cei care nu fac parte încă din familia Lui – atât de mult încât depun toate eforturile ca să-i aduc și pe ei la marea întâlnire?

Eu vreau să fiu la Sărbătoarea Nunții Mielului și nu-mi doresc ca nimeni să rateze această ocazie. Ce fericită va fi ziua aceea!

Maranata!

CE RELEVANȚĂ ARE VENIREA DOMNULUI PENTRU MAREA TRIMITERE?

Isus a zis că secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini, ceea ce înseamnă că problema nu este secerișul, ci lipsa lucrătorilor dispuși să lucreze (Matei 9:37-38). Majoritatea credincioșilor din biserică au adormit pentru că nu cred că Isus revine.

Doctrina revenirii Domnului se adresează direct lucrătorului, și nu lumii. Din perspectiva iminentei Sale revenirii, lucrătorul trebuie:

Să trăiască în neprihănire – pregătindu-se pentru venirea Lui.

Să-și asume riscuri enorme – pentru că osteneala merită.

Să fie hotărât să rabde până la sfârșit – să persevereze.

Să aibă perspectiva răsplătirii înaintea ochilor – fiindcă răsplata Lui este cu El la venirea Sa.

Să tânjească după întâlnirea cu El – ca să fie pentru totdeauna cu Domnul.

Maranata! Vino, Doamne Isuse!

George O. Wood (1941-2022) a fost președintele cultului pentecostal din SUA (Adunările lui Dumnezeu) în perioada 2007-2017 și președinte al *World Assemblies of God Fellowship* în perioada 2008-2022.

CARACTER ÎN PREDICARE

Cultivarea caracterului lui Cristos pentru eficiență în predicare

de Robert M. Eby

Tiparul era bătut în cuie. Luni: studiu introductiv al pasajului. Marți: studiu aprofundat al pasajului. Miercuri: încheierea studiului și schițarea prediciei. Joi: finalizarea prediciei. Duminică: predicarea mesajului. Duminică după-amiază: evaluarea intensă a neajunsurilor prediciei, zbulcium sufletesc, îndoieli în privința chemării și întrebări legate de valoarea eternă a eforturilor mele.

Indiferent de reacția bisericii sau de precizia tehnică a mesajului, deseori aceste sentimente se așterneau ca o negură deasă asupra inimii mele întunecându-mi viziunea ceasuri întregi, chiar și zile, după o slujbă.

Oricât de bine știam la nivel teoretic că acest ciclu mă destabiliza afectându-mi în mod negativ capacitatea de a urma chemarea pe care o avea Dumnezeu pentru viața mea, rădăcina problemei a devenit vizibilă abia recent.

Duhul Sfânt mi-a dezvăluit că la mijloc era o problemă de caracter. Lucrul acesta m-a surprins. La urma urmei, eu asociaz defectele de caracter cu eșecurile morale rușinoase. Desigur, gândeam eu, problema mea n-are cum să fie caracterul.

Dar tocmai caracterul era problema, iar lucrul acesta îmi răpea bucuria chemării. Această revelație a devenit mai clară când am început să analizez caracterul din perspectiva identității mele în Cristos.

Și am realizat că a fi mai asemănător cu Cristos, trebuia să cresc în dragoste. Și dacă n-am grijă, nevoia mea de afirmare și validare mă poate determina să caut a fi pe placul oamenilor.

A predica de dragul complimentelor este cu totul diferit de a predica din dragoste sinceră față de Dumnezeu și de oameni.

În mod similar, uneori las mândria să-mi mascheze nesiguranțele, dându-le o identitate falsă care este mai mult confortabilă decât precisă.

Poate fi tentant să dai vina pe faptul că ești ocupat, pe lipsa abilităților sau pe credincioșii din biserică, însă identificarea problemelor de caracter este o suferință tămăduitoare fiindcă identifică adevărata problemă. Procesul acesta are ca rezultat sporirea creșterii, însănătoșirii și eficienței în predicare pe termen lung.

Caracterul nu înseamnă să te ferești pur și simplu de faptele rele. Mai degrabă înseamnă să cultivi potențialul cu care te-a înzestrat Dumnezeu. De fapt, caracterul întrece cu mult faptele; presupune o stare interioară care impulsionează faptele, inclusiv gândurile și motivațiile.

Se poate să faci ceea ce este corect, să predici Cuvântul lui Dumnezeu bunăoară, și s-o faci din motive greșite.

În plus, caracterul lui Cristos nu este un ideal trecător care se schimbă în funcție de situație. Este o manifestare cultivată și autentică a stării lăuntrice. Cu alte cuvinte, caracterul unui predicator luni dimineața n-ar trebui să se deosebească drastic de caracterul afișat la amvon duminică dimineața.

În vremurile Noului Testament, toți oamenii, fie ei evrei, greci sau romani, știau foarte bine ce înseamnă caracterul sau virtutea. Virtuțile le modelau stilul de viață, faptele, gândurile și comunicarea. Învățăturile lui Platon, Aristotel

și alții, laolaltă cu schimbul cultural de concepții din timpul lui Alexandru cel Mare, au contribuit la formarea acestei perspective.

Etica virtuții era deja adânc impregnată în mentalitatea întregii lumi mediteraneene la nașterea lui Isus în Betleem.

Noul Testament nu adoptă filozofia greacă, însă îi întrebuițează vocabularul, redefinind conceptele larg

Se poate să faci ceea ce este corect, să predici Cuvântul lui Dumnezeu bunăoară, și s-o faci din motive greșite.

răspândite în lumina Evangheliei și a lucrării Duhului Sfânt.

Din perspectiva autorilor Noului Testament, virtuțile sunt niște calități adânc înrădăcinate care reflectă planul lui Dumnezeu pentru omenire. Găsim liste cu astfel de virtuți în tot Noul Testament (Matei 5:3-12; 2 Corinteni 6:6-7; Galateni 5:22-23; Efeseni 4:1-3; Filipeni 4:8-9; Coloseni 3:12-17; Iacov 3:17-18; 2 Petru 1:5-7).

Spre deosebire de moralitatea propovăduită de filozofia greacă, moralitate creștină atârână de lucrarea Duhului Sfânt. Dacă alte filozofii pun moralitatea pe seama efortului omenesc, apostolii au subliniat interacțiunea dinamică a Duhului și a credinciosului în cultivarea caracterului.

În calitate de slujitori ai bisericii, trebuie să ne luptăm ca să ogindim caracterul lui Isus în toate domeniile. Ar trebui să putem spune la fel ca Pavel: „Urmați exemplul meu, tot așa cum și eu Îl urmez pe Cristos” (1 Corinteni 11:1).

Totuși, în cazul predicării, există trei virtuți care ies în evidență ca fiind deosebit de valoroase: dragostea, smerenia și perseverența. Fără aceste calități, menținerea unei vieți întregi de predicare ce favorizează bucuria interioară și roada exterioară ar fi dificilă.

Dragostea

Isus a subliniat importanța dragostei când a spus că dragostea de Dumnezeu și de semenii sunt esența Legii lui Dumnezeu și cea mai înaltă expresie a ei (Matei 22:34-40; Marcu 12:28-34).

Dragostea nu este doar un sentiment general. Presupune concentrare sub formă de devotament și angajament față de cineva sau ceva.

Ca predicarea să fie virtuoaasă, ea trebuie să vină dintr-o dragoste profundă pentru Dumnezeu, adevărul Cuvântului Său și semenii.

Când dragostea este calitatea călăuzitoare care motivează studiul și propovăduirea Scripturii, ea transformă experiența înainte, în timpul și după momentul predicării.

Un predicator virtuos nu pune preț pe nevoia efemeră de a fi apreciat sau de a vedea rezultate imediate, ci găsește bucurie și satisfacție în cunoașterea faptului că mesajul vine dintr-o dragoste sinceră față de Dumnezeu, adevăr și semenii.

Smerenia

Putem lesne confunda inadecvarea și nesiguranța cu adevărata virtute a smereniei. Cu toate acestea, smerenia nu

este aversiune față de sine. Nici o proclamare a slăbiciunii de dragul garantării susținerii celorlalți.

Smerenia presupune o conștientizare clară a propriilor limitări și capacități. În loc să ne zdrobească, înțelegerea acestui fapt ar trebui să ne îndemne să-L urmăm pe Dumnezeu cu mai multă seriozitate, să slujim cu mai multă compasiune și să predicăm cu mai multă milă.

Predicatorii smeriți recunosc că nu au răspuns la toate întrebările. Ei nu pot să mântuiască, să elibereze sau să vindece. Treaba lor este pur și simplu să-i îndrepte pe oameni spre Acela care poate să facă toate acestea.

Perseverența

Un predicator eficient are nevoie de o serie de calități: o sensibilitate cultivată față de Duhul Sfânt, sensibilitate față de public, aptitudini exegetice și competențe de comunicare. Nu strică să aibă nici o doză sănătoasă de tupeu.

Perseverența este necesară doar atunci când misiunea predicatorului devine dificilă. De fapt, păstrarea credinței în mijlocul necazurilor cultivă perseverența.

Iacov 1:2-3 spune astfel: „Să considerați că aveți parte de cea mai mare bucurie atunci când treceți prin diferite încercări, știind că testarea credinței voastre lucrează perseverență” (NKJV).

Predicatorii smeriți recunosc că nu au răspuns la toate întrebările. Ei nu pot să mântuiască, să elibereze sau să vindece. Treaba lor este pur și simplu să-i îndrepte pe oameni spre Acela care poate să facă toate acestea.

Predicatorii perseverenți nu numai că înfruntă obstacolele și le depășesc, dar o și fac cu bucurie. Aceste obstacole pot fi practice – un program foarte încărcat, de pildă – sau profunde, ca de exemplu opoziția puterilor întunericului față de propovăduirea Evangheliei.

Iacov nu se oprește aici, ci spune: „Dar lăsați perseverența să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără să vă lipsească nimic” (v. 4, NKJV).

Perseverența nu înseamnă să ajungi la pensie fără să eșuezi sau să clachezi. Ci înseamnă că crești în asemănare cu Cristos – în generozitate, creativitate, înțelepciune și alte virtuți.

Cultivarea caracterului este mai importantă în slujire decât expertiza, mărimea publicului sau modelele omiletice folosite. Iar această cultivare începe cu lucrarea proaspătă a Duhului Sfânt în inimile noastre.

Robert M. Eby, Ph.D., este directorul Centrului de Predicare Cordas C. Burnett și conferențiar universitar la Evangel University din Springfield, Missouri, unde predă cursurile de exegeză biblică și predicare.

Plânsul își are vremea lui

Cum să păstorești biserica în vremea plânsului

de Cameron Combs

—Nu-i drept, mi-a zis o femeie îndurerată în timpul meditației de după predică. Pur și simplu, nu-i drept.

Mi-a fost greu să ascult povestea ei tragică împărtășită printre lacrimi. Și mai greu mi-a fost să găsesc un răspuns potrivit pentru situația în care se găsea.

Reacția multora în fața durerii se rezumă la comentarii banale care, pe lângă că se dovedesc inutile, sunt și iresponsabile. „Totul are un scop.” „Putea fi și mai rău.” „Fii recunoscător pentru ceea ce mai ai.”

Comentariile acestea îi avantajează mai mult pe cei care le spun decât pe cei care îi ascultă, deoarece le oferă șansa ca mai degrabă să se eschiveze decât să înfrunte dificultatea situației. Prin asta dovedesc cât de stânjenitoare este realitatea suferinței pentru noi.

Totuși, nu m-am putut eschiva în fața durerii acestei femei. Tocmai predicasem despre plângeri. În clipa aceea, m-am simțit copleșit de un sentiment de responsabilitate față de rana deschisă pe care ea a ales să mi-o împărtășească. Ce puteam să-i spun?

Acordă plânsului spațiu să se manifeste

În ultimii doi ani, comunitățile noastre s-au confruntat cu suferințe și pierderi imense. De curând am început să mă întreb, oare avem noi loc pentru suferință în bisericile noastre? Oare le oferim celor întristați loc la slujbele noastre ca să-și exprime durerea, sau ne adunăm doar ca să uităm de durere măcar și un ceas?

Trăim într-o lume în care întristarea este deseori confundată cu slăbiciunea. În loc să-și recunoască durerea, oamenii învață să nege profunzimea ei. Mulți încearcă să și-o ascundă, să o ignore sau să și-o amortească.

Oare bisericile contribuie la această negare a durerii, sau o înfruntă în ciuda usturimii ei? Nu cumva strădaniile noastre de a emana vitalitate și entuziasm în timpul slujbelor de

închinare pune întristarea celor din biserică la zid în mod inconștient?

În Eclesiastul 3:4 ni se spune că există „un timp pentru a plânge și un timp pentru a râde; un timp pentru a jeli și un timp pentru a dansa.” Probabil că e nevoie să redescoperim o tradiție biblică esențială: plânsul. În mod sigur, psalmiștii și profeții Vechiului Testament ar considera ciudată evitarea actuală a exprimării suferinței. De altminteri, eliberarea poporului Israel din robie a început cu plâns.

„Israeliiți suspinau în sclavia lor și strigau, iar strigătul lor după ajutor, din cauza sclaviei, s-a suit până la Dumnezeu. El le-a auzit geamătul și Și-a adus aminte de legământul Său cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov” (Exodul 2:23-24).

Dumnezeu a auzit plânsul israeliților, le-a recunoscut durerea și a răspuns cu compasiune.

Adresându-se lui Moise din mijlocul unui rug aprins, Dumnezeu a zis: „Am văzut într-adevăr asuprirea poporului Meu care este în Egipt și i-am auzit strigătul scos din cauza asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile” (Exodul 3:7).

De-a lungul următoarelor generații, israeliții au continuat să se întoarcă cu plâns la Dumnezeu în vreme de strâmtorare. Plânsul este o expresie prin care cel întristat recunoaște că lucrurile, în starea lor actuală, nu merg bine.

Plânsul profetic este un strigăt care recunoaște durerea adâncă aferentă exprimării adevărului despre starea noastră. A spune adevărul într-o lume decăzută poate începe numai cu capacitatea de a plânge.

Speranță pentru mâine

Plânsul biblic nu este un plâns deznădăjduit, ci un strigăt plin de speranță după ajutor, care constituie o amenințare la adresa ordinii stabilite a lucrurilor.

Faraon n-a suportat deloc plânsul acesta. El n-a vrut ca viețile israeliților să se schimbe în bine. Asprimea lui a fost o încercare de a reduce la tăcere tânguirile lor și de a înăbuși

orice speranță de schimbare. Faraon a zis: „Leneșilor! Asta sunteți, niște leneși! De aceea ziceți: «Lasă-ne să plecăm ca să aducem jertfe Domnului.» Și acum, plecați și munciți! Nu vi se vor mai da paie, dar va trebui să faceți același număr de cărămizi” (Exodul 5:17-18).

Cu toate acestea, israeliții au dat glas realității lor opresive, iar Dumnezeu le-a răspuns. Isus a zis: „Fericiți sunt cei ce jelesc, căci ei vor fi mângâiați” (Matei 5:4). Pare ciudat probabil că plânsul poate deschide ușa binecuvântării, dar acesta este în esență mesajul crucii (Ioan 20:11-18; Evrei 12:2; 1 Petru 2:23-24). Isaia L-a descris pe Cristos drept „un Om al durerilor și obișnuit cu suferința” (53:3).

Pe cruce, Isus a rostit cuvintele de la începutul Psalmului 22, un psalm de lamentație: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46)

Walter Brueggemann, teolog al Vechiului Testament, denumesc psalmii de lamentație „armele israeliților împotriva deznădejdi”. Israelii s-au tânguit și chiar au cântat, exprimându-și nemulțumirea uneori. Însă nu au căzut pradă deznădejdi.

Diferența dintre plângere și resemnare este că prima refuză să întrerupă comunicarea cu Dumnezeu. Plânsul presupune aducerea nemulțumirilor înaintea Domnului – nu doar fiindcă El poate să lucreze, ci și fiindcă El vrea să primească vești despre noi.

Plânsul biblic nu este un plâns deznădăjduit, ci un strigăt plin de speranță după ajutor, care constituie o amenințare la adresa ordinii stabilite a lucrurilor.

Dumnezeul psalmilor nu încurajează bisericile politicoase. El este un Dumnezeu cu umeri largi care spune: „Strigă către Mine! Te aud! Pot duce plângerea ta!”

Psalmii ne îndreaptă spre Isus care știe ce este plânsul (Ioan 11:35). Isus și-a exprimat solidaritatea pentru suferința și cruzimea pe care le trăim în această lume plângând cu lacrimi pentru ele. Acestea sunt lacrimile lui Dumnezeu.

Împărăția plină de cruzime a lui Faraon a apus. Împărăția Dumnezeului nostru iubitor și plin de compasiune nu va apune niciodată.

Dumnezeu vede lacrimile noastre și într-o bună zi le va șterge pe toate (Apocalipsa 21:4). Între timp, crucea nu numai că acordă plânsului spațiu să se manifeste, ba o și pretinde. Noi plângem cu cei ce plâng (Romani 12:15) și ne purtăm poverile unii altora (Galateni 6:2).

Noi nu ne ascundem împovărarea, ci venim cu ea la Isus (Matei 11:28). Noi plângem, dar nu ca unii care n-au nicio nădejde (1 Tesaloniceni 4:13).

Sinceritate pentru astăzi

Femeia din biserica mea a avut dreptate când a spus: „Nu-i drept!”

Mărturisirile de felul acesta sunt eliberatoare. Nu le putem permite faraonilor acestei lumi să reducă aceste mărturisiri

la tăcere. Asemenea israeliților, ar trebui să strigăm și noi împotriva nedreptății și să-L chemăm pe Dumnezeu din inimi pline de speranță și așteptare.

Cum se transpune asta la realitatea unei slujbe bisericești? Mai întâi trebuie să recunoaștem spațiul pe care îl oferă Scriptura plângerilor și să includem pasajele acelea în predicile noastre.

După ce am predicat despre plângeri, le-am spus celor din adunare că vom plânge împreună cu cei ce plâng. Apoi i-am invitat pe toți cei suferinzi și întristați în față în semn de recunoaștere publică a situației lor.

Le-am cerut celorlalți membri ai adunării să se ridice în semn de solidaritate cu cei care veniseră în față. Împreună am citit cu glas tare Psalmul 88, unul dintre cei mai neîndurători psalmi de lamentație din Scriptură.

Sinceritatea acestui psalm este covârșitoare: „Mi s-a săturat sufletul de atâtea necazuri și viața mi-a ajuns în pragul Locuinței Morților... M-ai pus în groapa cea mai de jos... I-ai îndepărtat de la mine pe cei ce mă cunosc... Doamne, de ce mi-ai respins sufletul și Ți-ai ascuns fața de mine?” (vv. 3, 6, 8, 14)

Spre deosebire de majoritatea psalmilor de lamentație, Psalmul 88 nici măcar nu se încheie pe un ton plin de speranță, ci cu o afirmație bântuitoare: „Întunericul mi-este cel mai apropiat tovarăș” (v. 18, NKJV).

Am făcut din cuvintele psalmului propriile noastre cuvinte. Și făcând lucrul acesta ca un singur trup a avut un efect incredibil. După încheierea psalmului, am rămas în tăcere. Doar plânsetele celor aflați în suferință se mai auzeau.

I-am rugat pe frații din comitet și pe alți slujitori din adunare să se alăture celor aflați în fața amvonului – nu ca să-i sfătuiască sau să le ofere învățătură, ci pur și simplu ca să stea și să-i asculte, coborând împreună cu ei în groapa întristării lor.

În clipa aceea, femeia din fața amvonului care s-a plâns de nedreptatea situației ei nu avea nevoie ca eu să intervin în apărarea lui Dumnezeu sau să o asigur că toate lucrurile lucrează împreună spre bine. Ea avea nevoie de cineva care să ia act de plângerea ei. I-am spus încet:

– Ai dreptate. Nu-i deloc drept. Dumnezeu te aude, și eu la fel!

Cameron Combs este pastor asistent la Colonial Heights Church (Adunările lui Dumnezeu) din Wichita, Kansas.

Rolul întrebărilor deschise în discuțiile de grup

Cum să conduci discuții semnificative în cadrul grupurilor mici

de Courtney Wong Davis

Ți s-a întâmplat vreodată să privești în jurul tău, la o întâlnire în grup mic, și să te întrebi când ați deraiat de la subiect?

Poate că nimeni nu participa în mod semnificativ. Poate că o singură persoană domina conversația, împiedicându-i pe toți ceilalți să se implice. Ori poate că doar ți s-a părut ție că discuția nu era la fel de interesantă, de relevantă și de productivă pe cât trebuia să fie. Pășim lucrul acesta mult mai des decât ne place să recunoaștem. Cu toate acestea, discuțiile excelente merită căutate.

Împreună cu colegii cu care am scris cartea *Leading Small Groups That Thrive* [Cum să conduci grupurile mici înspre progres] am realizat un sondaj în care am interviuat 100 de pastori, 150 de lideri de grupuri mici și 800 de membri activi în astfel de grupuri. Potrivit sondajului, discuțiile de calitate în cadrul grupului au un efect pozitiv asupra sănătății spirituale a membrilor.

În cadrul grupurilor sănătoase, membrii contribuie în mod egal la discuție și vorbesc între ei în loc să se adreseze numai conducătorului grupului.

Calitatea discuției prezice totodată succesul pe termen lung al grupului. Potrivit sondajului nostru, grupurile tind ca în faza de început să faciliteze creșterea spirituală a celor implicați, iar cu timpul, să o stagneze. Discuțiile de calitate însă pot ajuta la prevenirea acestei stagnări.

În cele ce urmează, îți voi pune la dispoziție trei modalități prin care poți îmbunătăți calitatea discuțiilor în cadrul grupului tău.

Adresează întrebări mai bune

Întrebările pot înlesni sau pune capăt conversațiilor în cadrul grupurilor mici. Liderii eficienți pun întrebări care facilitează discuția, nu caută un răspuns specific. Nimic nu poate tăia mai repede elanul

unei discuții decât întrebările care au doar un răspuns „corect”. Când participanții recunosc că întrebarea are un singur răspuns corect, nu sunt atât de dornici să participe. Și lucrul acesta se întâmplă în parte fiindcă oamenii își dau loc unii altora.

N i m e n i nu vrea să fie cel-care-știe-tot și care înăbușă discuțiile ulterioare prin faptul că furnizează răspunsul corect. Ba mai mult, nimeni nu vrea să se simtă stânjenit când îi scapă un răspuns greșit. Membrii grupului se vor abține dacă se tem că pot părea aroganți sau proști.

În mod similar, grupurile mor încet și sigur când liderii pun întrebări care au prea multe opțiuni de răspuns și participanții ajung să bată apa în piuă sau să fie irelevanți. Cu timpul, membrii se vor deconecta, frecvența va scădea, iar autopsia medico-legală va stabili cauza morții grupului ca fiind slaba facilitare a discuțiilor.

Dacă vrei ca discuțiile să fie pline de viață, pune întrebări deschise – dar nu foarte deschise.

Dacă vrei ca discuțiile să fie pline de viață, pune întrebări deschise – dar nu foarte deschise. Întrebările care cer răspunsuri scurte de genul „da” sau „nu” limitează oportunitățile de discuție.

Pe de altă parte, întrebările care sunt prea deschise provoacă incertitudine cu privire la direcția în care se îndreaptă discuția și relevanța răspunsurilor. Rezultatul acestor discuții sunt deseori tăcerile stânjenitoare sau răspunsurile neproductive.

Gândește-te cu care dintre următoarele întrebări ar fi mai bine să începi discuția în cadrul unui grup: Ați avut o săptămână bună? Cum a fost săptămâna voastră? Ce v-a plăcut mai mult în săptămâna care a trecut?

Dacă te gândești să alegi a treia întrebare, ai făcut o alegere bună. Întrebarea aceasta îi încurajează pe membri să-și concentreze răspunsurile fără să se limiteze la un singur cuvânt sau la o replică impersonală.

Prima întrebare va genera cel mai probabil câteva încuviințări detașate din cap, pe când a doua ar putea să-ți îngreuneze discuția cu povești lungi, plictisitoare. În schimb, a treia întrebare ar putea provoca răspunsuri concise, interesante și personale care pot fi recunoscute ca atare de membrii grupului și sărbătorite.

În timp ce te gândești la întrebările pe care vrei să le adresezi în cadrul unei întâlniri de grup, amintește-ți următorul principiu: ce întrebi și cum întrebi comunică ceea ce știi și cât de mult îți pasă. Când anticipezi răspunsurile pe care le pot provoca întrebările tale, ar fi bine să alegi întrebări mai eficiente care să genereze discuții mai rodnice. Făcând așa, discuțiile voastre vor favoriza mai mult creșterea spirituală.

Îndreaptă discuțiile în mod strategic

Ordinea întrebărilor este, de asemenea, importantă. Închipuie-ți că începi discuția întrebând: „Când te-ai simțit cel mai departe de Dumnezeu în viața ta?”

Întrebările de genul acesta pot fi provocatoare oricând le-ai pune, însă a începe o întâlnire cu așa întrebări le-ar pretinde membrilor să aprofundeze mult prea devreme. Pe de altă parte, a te rezuma timp de două ore la întrebări de suprafață este la fel de problematic.

Care-i soluția atunci? Mulți educatori fac apel la taxonomia lui Bloom: ține minte, înțelege, aplică, analizează, evaluează și creează. Ideea este să treci de la concepte simple la interacțiuni mai complexe.

Pe scurt, membrii grupului nu pot înțelege sau aplica ceea ce nu-și amintesc. Începe prin recapitularea unui pasaj. Apoi treci la înțelegere și la aplicarea acestuia.

Aplicarea în viața de zi cu zi este vitală, dar nu te rezuma doar la asta. Biblia este în fond povestea lui Dumnezeu și a planului Său de mântuire. Ținând cont de lucrul acesta, liderii eficienți pun întrebări și facilitează discuții teologice care-i inspiră pe membri să se maturizeze în calitate de ucenici ai lui Isus și să influențeze lumea pentru Cristos.

Liderii de grup îi pot ajuta pe membri grupului să analizeze textul biblic, să-l compare cu alte pasaje din Scriptură, să-l

plaseze în contextul istoriei mântuirii și să răspundă într-un mod care face cinste Evangheliei.

Liderii eficienți îi respectă pe membrii grupului pentru nivelul la care sunt și îi călăuzesc în procesul învățării și al maturizării spirituale. Ei pun întrebări și explorează subiectele într-o manieră strategică – așezând baza mai întâi, apoi clădind pe ea cunoștințe biblice.

Acordă atenție semnalelor nonverbale

Aproape la fel de importante ca întrebările și ordinea în care le pui sunt contextele în care le formulezi. Știi că locurile în care sunt așezați pot limita contribuțiile membrilor la discuțiile de grup?

Un mod prin care liderii anunță că e rândul altcuiva să răspundă este contactul vizual. Fie că ți-ai dat seama sau nu, disponibilitatea unui membru de a răspunde o recunoști când îl privești drept în ochi. În consecință, aranjarea scaunelor influențează membrii care primesc mai des aceste semnale nonverbale.

Lucrul acesta poate să stârnească inechități în conversațiile de grup sau să le adâncească pe cele existente. Îi poți încuraja în mod necugetat pe cei mai vorbăreți să intervină în discuție pur și simplu datorită pozițiilor pe care le au în încăpere, pe când membrii mai tăcuți care nu stau în față și în mijloc rareori s-ar putea să primească semnalul de a participa.

Alege mai degrabă să stai lângă membri vorbăreți, nu în fața lor, pentru a le îngreuna contactul vizual cu tine și obținerea permisiunii de a vorbi. Așază-te în fața membrilor mai tăcuți, recunoscând că atunci când te uiți în încăpere în așteptarea unui răspuns șansele sunt mai mari să le întâlnești privirea și să-i inviți fără vorbă să contribuie la discuție.

Liderii eficienți îi respectă pe membrii grupului pentru nivelul la care sunt și îi călăuzesc în procesul învățării și al maturizării spirituale.

Cu toate că sunt multe alte moduri de a facilita discuțiile mai eficiente, nu pierde niciodată din vedere scopul grupului. Asemenea apostolului Pavel, vrem ca oamenii să crească în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos (2 Petru 3:18). Scopul acesta ar trebui să însuflețească orice discuție și întâlnire.

Și când, în calitate de lider, încurajezi astfel de discuții sănătoase, orientate spre scop, vei juca un rol semnificativ în viața membrilor grupului care vor fi ajutați să cunoască părtășia creștină și să se maturizeze spiritual.

Courteny Wong Davis, Ph.D., este conferențiar universitar la Azusa Pacific University din Azusa, California, în cadrul căreia predă cursul de managementul comunicării. Este totodată consilieră pe partea de educație în cadrul Crossroads Consulting Group care oferă servicii de consiliere persoanelor aflate în poziții de conducere.